

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/843

z dnia 30 maja 2018 r.

zmieniająca dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniająca dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 ⁽⁴⁾ stanowi główny instrument prawny zapobiegający wykorzystywaniu unijnego systemu finansowego do prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. Dyrektywa ta, której termin transpozycji upłynął w dniu 26 czerwca 2017 r., ustanawia skuteczne i kompleksowe ramy prawne dotyczące problemu gromadzenia środków pieniężnych lub mienia na cele terrorystyczne poprzez nałożenie na państwa członkowskie obowiązku identyfikacji, zrozumienia i ograniczenia ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu.
- (2) Niedawne ataki terrorystyczne ujawniły pojawiające się nowe tendencje, w szczególności w zakresie finansowania i prowadzenia operacji przez grupy terrorystyczne. Niektóre nowoczesne usługi technologiczne są coraz częściej wykorzystywane jako alternatywne systemy finansowe, pozostając przy tym poza zakresem prawa unijnego lub korzystając z wyłączeń z wymogów prawnych, które mogą nie mieć już uzasadnienia. Aby nie pozostać w tyle za zmieniającymi się tendencjami, należy podjąć dodatkowe środki w celu zapewnienia większej przejrzystości transakcji finansowych, podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych, jak również trustów i porozumień prawnych posiadających strukturę lub funkcje podobne do trustów (zwanych dalej „podobnymi porozumieniami prawnymi”), z myślą o poprawie istniejących ram zapobiegania i skuteczniejszym przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu. Należy mieć na uwadze, że podejmowane środki powinny być proporcjonalne do zagrożeń.
- (3) Organizacja Narodów Zjednoczonych (ONZ), Interpol i Europol informują o rosnącej zbieżności między przestępczością zorganizowaną a terroryzmem. Zależność między przestępczością zorganizowaną a terroryzmem oraz powiązania między grupami przestępczymi i terrorystycznymi stanowią coraz większe zagrożenie dla bezpieczeństwa Unii. Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do celów prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu jest integralną częścią każdej strategii mającej zaradzić temu zagrożeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 459 z 9.12.2016, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 34 z 2.2.2017, s. 121.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 14 maja 2018 r.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

- (4) Mimo znaczących postępów poczynionych w ostatnich latach w przyjmowaniu i wdrażaniu przez państwa członkowskie standardów Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) oraz wspieraniu przez państwa członkowskie prac Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju w dziedzinie przejrzystości, istnieje wyraźna potrzeba dalszego zwiększania ogólnej przejrzystości otoczenia gospodarczego i finansowego Unii. Zapobieganie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu nie może być skuteczne, jeżeli otoczenie sprzyja przestępcom poszukującym schronienia dla swoich finansów za pomocą nieprzejrzystych struktur. Integralność unijnego systemu finansowego zależy od przejrzystości podmiotów o charakterze korporacyjnym oraz innych podmiotów prawnych, trustów i podobnych porozumień prawnych. Niniejsza dyrektywa ma na celu nie tylko wykrywanie przypadków prania pieniędzy i prowadzenie dochodzeń w ich sprawie, ale także zapobieganie ich wystąpieniu. Zwiększanie przejrzystości mogłoby być skutecznym środkiem odstraszającym.
- (5) Jakkolwiek należy dążyć do osiągnięcia celów dyrektywy (UE) 2015/849, a wszelkie jej zmiany powinny być spójne z bieżącymi działaniami Unii w obszarze przeciwdziałania terroryzmowi i jego finansowaniu, to jednak zmiany takie powinny być wprowadzane z należyтым uwzględnieniem prawa podstawowego do ochrony danych osobowych, a także z poszanowaniem i zastosowaniem zasady proporcjonalności. W komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowanym „Europejska agenda bezpieczeństwa” zwrócono uwagę na potrzebę wprowadzenia środków mających zapobiegać finansowaniu terroryzmu w bardziej skuteczny i kompleksowy sposób oraz podkreślono fakt, że infiltracja rynków finansowych umożliwia finansowanie terroryzmu. W konkluzjach Rady Europejskiej z 17-18 grudnia 2015 r. podkreślono także potrzebę niezwłocznego podjęcia dalszych działań przeciwko finansowaniu terroryzmu we wszystkich dziedzinach.
- (6) W komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie planu działania na rzecz skuteczniejszego zwalczania finansowania terroryzmu podkreślono potrzebę uwzględnienia nowych zagrożeń oraz odpowiedniej zmiany dyrektywy (UE) 2015/849.
- (7) Unijne środki powinny również dokładnie odzwierciedlać rozwój wydarzeń oraz zobowiązania podjęte na poziomie międzynarodowym. Dlatego należy uwzględnić rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2195 (2014) w sprawie zagrożeń dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz nr 2199 (2015) i nr 2253 (2015) w sprawie zagrożeń dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa wynikających z aktów terroryzmu. Te rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ dotyczą, odpowiednio, powiązań między terroryzmem a międzynarodową przestępczością zorganizowaną, uniemożliwienia grupom terrorystycznym dostępu do międzynarodowych instytucji finansowych oraz rozszerzenia systemu sankcji tak, aby objąć nim Państwo Islamskie w Iraku i Lewancie.
- (8) Podmioty zajmujące się świadczeniem usług wymiany walut pomiędzy walutami wirtualnymi a walutami fiducjarnymi (tj. monetami i banknotami uznanymi za prawny środek płatniczy oraz pieniądzem elektronicznym danego państwa akceptowanymi jako środek wymiany w emitującym państwie członkowskim), a także dostawcy kont walut wirtualnych nie są zobowiązani na mocy prawa unijnego do identyfikacji podejrzanych działań. Dlatego też grupy terrorystyczne mogą być w stanie dokonywać transferów środków pieniężnych do unijnego systemu finansowego lub w ramach sieci walut wirtualnych, ukrywając pochodzenie tych transferów lub wykorzystując pewien stopień anonimowości, jaki oferują takie platformy. W związku z tym konieczne jest rozszerzenie zakresu stosowania dyrektywy (UE) 2015/849, aby objąć nim podmioty zajmujące się świadczeniem usług wymiany walut pomiędzy walutami wirtualnymi a walutami fiducjarnymi, a także dostawców kont walut wirtualnych. Do celów przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu właściwe organy powinny mieć możliwość monitorowania, za pośrednictwem podmiotów zobowiązanych, w jaki sposób wykorzystywane są waluty wirtualne. Takie monitorowanie zapewniłoby zrównoważone i proporcjonalne podejście, chroniące postęp technologiczny i wysoki poziom przejrzystości w sektorach finansowania alternatywnego i przedsiębiorczości społecznej.
- (9) Anonimowość walut wirtualnych pozwala na ich potencjalne wykorzystanie do celów przestępczych. Objęcie zakresem stosowania dyrektywy dostawców zajmujących się świadczeniem usług wymiany walut pomiędzy walutami wirtualnymi a walutami fiducjarnymi oraz dostawców kont waluty wirtualnej nie rozwiąże całkowicie problemu anonimowości transakcji z użyciem walut wirtualnych, ponieważ duża część środowiska posługującego się tymi walutami pozostanie anonimowa ze względu na fakt, że użytkownicy mogą dokonywać transakcji również bez pośrednictwa takich dostawców. Aby ograniczyć ryzyko związane z anonimowością, krajowe jednostki analityki finansowej powinny być w stanie uzyskać informacje pozwalające im powiązać adresy waluty wirtualnej z tożsamością jej właściciela. Należy także zbadać możliwość pozwolenia użytkownikom na dobrowolne przedkładanie wyznaczonym organom oświadczeń własnych w tej sprawie.

- (10) Wirtualnych walut nie należy mylić z pieniądzem elektronicznym zdefiniowanym w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE⁽¹⁾ ani z ogólniejszym pojęciem „środków pieniężnych” zdefiniowanym w art. 4 pkt 25 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366⁽²⁾, ani z wartością pieniężną przechowywaną przy użyciu instrumentów objętych wyłączeniem, określonych w art. 3 lit. k) i l) dyrektywy (UE) 2015/2366, ani z walutami wirtualnymi używanymi w grach komputerowych, które można wykorzystać wyłącznie do konkretnego środowiska gry. Chociaż wirtualne waluty mogą być często używane jako środek płatniczy, mogłyby one również być wykorzystywane do innych celów i ogólniejszych zastosowań, na przykład jako środek wymiany, do celów inwestycyjnych, jako produkty służące do przechowywania wartości lub używane w kasynach internetowych. Celem niniejszej dyrektywy jest objęcie wszystkich możliwych sposobów wykorzystania walut wirtualnych.
- (11) Waluty lokalne, znane także jako waluty komplementarne, stosowane na bardzo ograniczonym terenie, takim jak miasto lub region, z których korzysta mała liczba użytkowników, nie powinny być uznawane za waluty wirtualne.
- (12) Stosunki gospodarcze lub transakcje związane z państwami trzecimi wysokiego ryzyka powinny być ograniczone w przypadku stwierdzenia znaczących niedociągnięć w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu danego państwa trzeciego, chyba że zastosowane zostaną odpowiednie dodatkowe środki ograniczające ryzyko lub środki przeciwdziałające. W odniesieniu do takich przypadków wysokiego ryzyka oraz takich stosunków gospodarczych lub transakcji państwa członkowskie powinny wymagać od podmiotów zobowiązanych, aby stosowały wzmocnione środki należytej staranności wobec klienta w celu zarządzania tym ryzykiem i jego ograniczania. Dlatego też każde państwo członkowskie ustala na poziomie krajowym rodzaj wzmocnionych środków należytej staranności, które należy podjąć względem państw trzecich wysokiego ryzyka. Te różnice w podejściach stosowanych przez poszczególne państwa członkowskie są źródłem słabości w zarządzaniu stosunkami gospodarczymi związanymi z państwami trzecimi wysokiego ryzyka zidentyfikowanymi przez Komisję. Istotne znaczenie ma poprawa skuteczności wykazu państw trzecich wysokiego ryzyka sporządzonego przez Komisję poprzez wprowadzenie zharmonizowanego traktowania tych państw na poziomie unijnym. Takie zharmonizowane podejście powinno skupiać się przede wszystkim na wzmocnionych środkach należytej staranności wobec klienta, w przypadku gdy takie środki nie są już wymagane na mocy prawa krajowego. Zgodnie ze zobowiązaniami międzynarodowymi państwa członkowskie powinny mieć w stosownych przypadkach możliwość wymagania od podmiotów zobowiązanych stosowania dodatkowych środków ograniczających ryzyko uzupełniających wzmocnione środki należytej staranności wobec klienta, zgodnie z podejściem opartym na ocenie ryzyka i z uwzględnieniem szczególnych okoliczności dotyczących stosunków gospodarczych lub transakcji. Organizacje międzynarodowe i organy normalizacyjne posiadające kompetencje w dziedzinie zapobiegania praniu pieniędzy i zwalczania finansowania terroryzmu mogą wezwać do stosowania odpowiednich środków przeciwdziałających w celu ochrony międzynarodowego systemu finansowego przed ciągłymi i znacznymi zagrożeniami w zakresie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, których źródłem są niektóre państwa. Ponadto, państwa członkowskie powinny wymagać od podmiotów zobowiązanych, aby stosowały one dodatkowe środki ograniczające ryzyko w odniesieniu do państw trzecich wysokiego ryzyka zidentyfikowanych przez Komisję przy uwzględnieniu wezwań o podjęcie środków przeciwdziałających oraz zaleceń, w szczególności sformułowanych przez FATF, oraz obowiązków wynikających z umów międzynarodowych.
- (13) Ponieważ charakter zagrożeń i podatności związanych z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu zmienia się, Unia powinna przyjąć zintegrowane podejście w zakresie zgodności krajowych systemów przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu z wymogami na poziomie unijnym poprzez uwzględnienie oceny skuteczności systemów krajowych. W celu monitorowania prawidłowej transpozycji wymogów unijnych do krajowych systemów przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, skutecznego wdrożenia tych wymogów oraz możliwości zbudowania na podstawie tych systemów skutecznych ram zapobiegania Komisja powinna oprzeć swoją ocenę na krajowych systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, co powinno pozostawać bez uszczerbku dla ocen dokonanych przez organizacje międzynarodowe i organy normalizacyjne posiadające kompetencje w dziedzinie zapobiegania praniu pieniędzy i zwalczania finansowania terroryzmu, takie jak FATF lub Komitet Ekspertów ds. Oceny Środków Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu.
- (14) Karty przedpłacone ogólnego zastosowania mają przeznaczenie zgodne z prawem oraz stanowią instrument przyczyniający się do włączenia społecznego i włączenia w rynek finansowy. Anonimowe karty przedpłacone stanowią jednak łatwe w użyciu narzędzie służące do finansowania ataków terrorystycznych i przygotowań do nich. W związku z tym kluczowe znaczenie ma pozbawienie terrorystów tego sposobu finansowania ich operacji poprzez dalsze zmniejszenie limitów i kwot maksymalnych, poniżej których podmioty zobowiązane mogą nie stosować określonych środków należytej staranności wobec klienta przewidzianych w dyrektywie (UE) 2015/849. Konieczne jest zatem obniżenie istniejących limitów dla anonimowych kart przedpłaconych ogólnego zastosowania oraz zidentyfikowanie klienta w przypadku zdalnych transakcji płatniczych w przypadku gdy kwota

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

(2) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

transakcji przekracza 50 EUR, jednocześnie odpowiednio uwzględniając potrzeby konsumentów w zakresie korzystania z instrumentów przedpłaconych ogólnego zastosowania i nie uniemożliwiając korzystania z takich instrumentów w interesie włączenia społecznego i włączenia w rynek finansowy.

- (15) Mimo że wykorzystanie anonimowych kart przedpłaconych wydanych w Unii jest zasadniczo ograniczone tylko do jej terytorium, nie dzieje się tak zawsze w przypadku podobnych kart wydanych w państwach trzecich. Dlatego istotne jest zapewnienie, aby korzystanie w Unii z anonimowych kart przedpłaconych wydanych poza Unią było możliwe tylko wówczas, gdy spełniają one wymogi równoważne z wymogami określonymi w prawie unijnym. Zasadę tę należy wdrożyć w pełnej zgodności z zobowiązaniami Unii w zakresie handlu międzynarodowego, w szczególności postanowieniami Układu ogólnego w sprawie handlu usługami.
- (16) Jednostki analityki finansowej odgrywają ważną rolę w wykrywaniu operacji finansowych prowadzonych przez sieci terrorystyczne, szczególnie operacji transgranicznych, i identyfikacji podmiotów je finansujących. Informacje finansowe mogłyby mieć kluczowe znaczenie dla wykrywania przypadków ułatwiania przestępstw terrorystycznych oraz sprzyjania sieciom i systemom organizacji terrorystycznych. Ze względu na brak nakazowych standardów międzynarodowych, między poszczególnymi jednostkami analityki finansowej występują znaczące różnice co do ich zadań, kompetencji i uprawnień. Państwa członkowskie powinny dołożyć starań, aby zapewnić przyjęcie skutecznego i bardziej skoordynowanego podejścia do prowadzenia dochodzeń finansowych związanych z terroryzmem, w tym dochodzeń dotyczących niezgodnego z przeznaczeniem używania walut wirtualnych. Obecne różnice nie powinny jednak mieć wpływu na działania jednostek analityki finansowej, a w szczególności na ich zdolność opracowywania analiz prewencyjnych, które mogą być wykorzystywane przez wszystkie organy zajmujące się działalnością analityczną, śledczą lub sądową, a także współpracą międzynarodową. Wykonując powierzone im działania, jednostki analityki finansowej powinny mieć dostęp do informacji i móc wymieniać się nimi bez przeszkód, w tym w ramach odpowiedniej współpracy z organami ścigania. We wszystkich przypadkach podejrzeń o przestępczy charakter, a w szczególności w sprawach wiążących się z finansowaniem terroryzmu, informacje te powinny przepływać bezpośrednio i szybko, bez nieuzasadnionych opóźnień. W związku z tym niezbędne jest dalsze wzmocnienie efektywności i skuteczności jednostek analityki finansowej poprzez doprecyzowanie ich uprawnień i zasad współpracy między tymi jednostkami.
- (17) Jednostki analityki finansowej powinny być w stanie uzyskać od podmiotów zobowiązanych wszystkie niezbędne informacje dotyczące ich zadań. Swobodny dostęp tych jednostek do informacji ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia, aby przepływy pieniędzy mogły być odpowiednio śledzone, a nielegalne sieci i przepływy wykrywane na wczesnym etapie. Potrzeba uzyskania przez jednostki analityki finansowej dodatkowych informacji od podmiotów zobowiązanych w związku z podejrzeniem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu mogłaby zaistnieć w wyniku wcześniejszego zgłoszenia podejrzonej transakcji do jednostki analityki finansowej, lecz mogłaby wynikać także z innych działań, takich jak analiza własna jednostki analityki finansowej, dane analityczne przekazane przez właściwe organy lub informacje posiadane przez inną jednostkę analityki finansowej. W ramach wykonywania swych zadań jednostki analityki finansowej powinny w związku z tym być w stanie uzyskać informacje od każdego podmiotu zobowiązanego, także w przypadku, gdy nie było wcześniejszego zgłoszenia podejrzonej transakcji. Nie obejmuje to ogólnych wniosków do podmiotów zobowiązanych o udzielenie informacji w ramach analiz prowadzonych przez jednostkę analityki finansowej, lecz jedynie wnioski o udzielenie informacji na podstawie wystarczająco precyzyjnych warunków. Jednostka analityki finansowej powinna także móc uzyskać takie informacje na wniosek innej unijnej jednostki analityki finansowej oraz wymieniać informacje z jednostką analityki finansowej, która występuje z takim wnioskiem.
- (18) Jednostki analityki finansowej mają za zadanie gromadzić i analizować informacje, które otrzymują, w celu ustalenia powiązań między podejrzanymi transakcjami a leżącą u ich podstaw działalnością przestępczą, aby zapobiegać praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zwalczać tę działalność, a także przekazywać wyniki przeprowadzonych analiz oraz dodatkowe informacje właściwym organom w przypadku gdy istnieją podstawy, by podejrzewać pranie pieniędzy, powiązane przestępstwa źródłowe lub finansowanie terroryzmu. Jednostka analityki finansowej nie powinna powstrzymywać się od wymiany informacji z inną jednostką analityki finansowej ani odmawiać takiej wymiany, z własnej inicjatywy lub na wniosek, z powodów takich jak: brak identyfikacji powiązanego przestępstwa źródłowego, specyfika krajowego prawa karnego i różnice w definicjach powiązanych przestępstw źródłowych lub brak odniesienia do poszczególnych powiązanych przestępstw źródłowych. Podobnie, jednostka analityki finansowej powinna udzielać innej jednostce analityki finansowej uprzedniej zgody na przekazanie informacji właściwym organom, niezależnie od rodzaju ewentualnego powiązanego przestępstwa źródłowego, aby zapewnić skuteczną realizację funkcji rozpowszechniania. Jednostki analityki finansowej zgłaszały trudności w wymianie informacji ze względu na różnice między krajowymi definicjami niektórych przestępstw źródłowych, takich jak przestępstwa podatkowe, które nie są zharmonizowane w prawie unijnym. Różnice takie nie powinny utrudniać wzajemnej wymiany informacji, przekazywania ich właściwym organom oraz wykorzystywania tych informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą. Jednostki analityki finansowej powinny szybko, konstruktywnie i skutecznie zapewnić – w możliwie jak najszerszym wymiarze – współpracę międzynarodową z jednostkami analityki finansowej w państwach trzecich w odniesieniu do prania pieniędzy, powiązanych przestępstw źródłowych i finansowania terroryzmu zgodnie z zaleceniami FATF i z zasadami grupy Egmont dotyczącymi wymiany informacji pomiędzy jednostkami analityki finansowej.

- (19) Informacje o charakterze ostrożnościowym dotyczące instytucji kredytowych i finansowych, takie jak informacje odnoszące się do kompetencji i reputacji członków zarządu i udziałowców, mechanizmów kontroli wewnętrznej, zarządzania lub zarządzania zgodnością i ryzykiem, są często niezbędne do odpowiedniego nadzoru nad takimi instytucjami w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Podobnie, informacje dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu są również istotne w kontekście nadzoru ostrożnościowego nad takimi instytucjami. Z tego względu wymiana informacji poufnych i współpraca między właściwymi organami odpowiedzialnymi za przeciwdziałanie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu nadzorującymi instytucje kredytowe i finansowe a podmiotami sprawującymi nadzór ostrożnościowy nie powinna być utrudniana z powodu braku pewności prawa, jaki mógłby wynikać z braku jednoznacznych przepisów w tym obszarze. Doprecyzowanie ram prawnych ma tym większe znaczenie, że nadzór ostrożnościowy w szeregu przypadków powierzono organom nadzoru spoza obszaru przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, takim jak Europejski Bank Centralny (EBC).
- (20) Opóźniony dostęp jednostek analityki finansowej i innych właściwych organów do informacji o tożsamości posiadaczy rachunków bankowych i płatniczych oraz skrytek depozytowych, zwłaszcza rachunków i skrytek anonimowych, utrudnia wykrywanie transferów środków związanych z terroryzmem. Dane krajowe umożliwiające identyfikację rachunków bankowych i płatniczych oraz skrytek depozytowych należących do tej samej osoby są rozdrobione i w związku z tym niedostępne w odpowiednim czasie dla jednostek analityki finansowej i innych właściwych organów. Dlatego niezbędne jest ustanowienie we wszystkich państwach członkowskich scentralizowanych automatycznych mechanizmów takich jak rejestry lub systemy wyszukiwania danych, co stanowić będzie skuteczny środek pozwalający uzyskać w odpowiednim czasie informacje o tożsamości posiadaczy rachunków bankowych i płatniczych oraz skrytek depozytowych, ich posiadaczy będących pełnomocnikami oraz ich beneficjentów rzeczywistych. Stosując przepisy dotyczące dostępu, należy wykorzystać istniejące wcześniej mechanizmy, pod warunkiem że jednostki analityki finansowej będą miały natychmiastowy dostęp do danych, których dotyczy ich zapytanie, z zachowaniem ich pierwotnej formy i treści. Państwa członkowskie powinny rozważyć możliwość wprowadzenia do takich mechanizmów innych informacji, które zostaną uznane za konieczne i proporcjonalne w celu skutecznego ograniczania zagrożeń związanych z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu. Należy zapewnić zachowanie pełnej poufności w odniesieniu do takich zapytań i wniosków o udostępnienie powiązanych informacji kierowanych przez jednostki analityki finansowej i właściwe organy, inne niż organy ścigania.
- (21) Aby zapewnić poszanowanie prywatności i ochronę danych osobowych, w scentralizowanych automatycznych mechanizmach przewidzianych dla rachunków bankowych i płatniczych, takich jak rejestry lub systemy wyszukiwania danych, powinna być przechowywana minimalna ilość danych niezbędnych do prowadzenia dochodzeń w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia danych, których gromadzenie jest przydatne i proporcjonalne w celu umożliwienia miarodajnej identyfikacji beneficjentów rzeczywistych, przy uwzględnieniu istniejących systemów i tradycji prawnych. W ramach transpozycji przepisów dotyczących tych mechanizmów państwa członkowskie powinny ustanowić okresy zatrzymywania danych równoważne okresom zatrzymywania dokumentacji i informacji uzyskanych w ramach stosowania środków należytej staranności wobec klienta. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedłużenia okresu zatrzymywania danych na zasadzie ogólnej z mocy prawa, bez konieczności każdorazowego podejmowania decyzji w poszczególnych przypadkach. Dodatkowy okres zatrzymywania danych nie powinien przekraczać dodatkowych pięciu lat. Okres ten powinien pozostawać bez uszczerbku dla prawa krajowego określającego inne wymogi dotyczące zatrzymywania danych, umożliwiające podejmowanie decyzji w poszczególnych przypadkach na potrzeby postępowania karnego lub administracyjnego. Dostęp do tych mechanizmów powinien być udzielany na zasadzie wiedzy koniecznej.
- (22) Dokładna identyfikacja i weryfikacja danych osób fizycznych i prawnych ma kluczowe znaczenie dla zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. Obecny stan rozwoju technologii w zakresie cyfryzacji transakcji i płatności umożliwia bezpieczną zdalną lub elektroniczną identyfikację. Należy uwzględnić te środki identyfikacji, określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014⁽¹⁾, w szczególności w odniesieniu do notyfikowanych systemów identyfikacji elektronicznej i sposobów zapewniania transgranicznego uznawania prawnego, które oferują zaawansowane technologicznie, bezpieczne narzędzia oraz stanowią punkt odniesienia, według którego można dokonać oceny metod identyfikacji wprowadzanych na poziomie krajowym. Ponadto uwzględnione mogą zostać inne bezpieczne, zdalne lub elektroniczne procesy identyfikacji, regulowane, uznane, zatwierdzone lub przyjęte na poziomie krajowym przez właściwe organy krajowe. W stosownych przypadkach w procesie identyfikacji należy wziąć pod uwagę także uznawanie dokumentów elektronicznych i usług zaufania, jak określono w rozporządzeniu (UE) nr 910/2014. Przy stosowaniu niniejszej dyrektywy należy uwzględnić zasadę neutralności technologicznej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 73).

- (23) W celu identyfikacji osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne w Unii państwa członkowskie powinny sporządzić wykazy poszczególnych funkcji, które zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi uznaje się za znaczące funkcje publiczne. Państwa członkowskie powinny żądać od każdej organizacji międzynarodowej mającej siedzibę na ich terytorium sporządzenia i aktualizowania wykazu znaczących funkcji publicznych dla danej organizacji międzynarodowej.
- (24) W obecnych ramach podejście do weryfikacji istniejących klientów oparte jest na ryzyku. Ponieważ jednak pewne struktury pośredniczące wiążą się z wyższym ryzykiem prania pieniędzy, finansowania terroryzmu i powiązanych przestępstw źródłowych, podejście takie mogłoby nie pozwalać na wczesne wykrywanie i ocenę ryzyka. W związku z tym istotne jest zapewnienie, aby regularnym monitorowaniem objęto także niektóre wyraźnie określone kategorie istniejących klientów.
- (25) Państwa członkowskie są obecnie zobowiązane do zapewnienia, aby podmioty o charakterze korporacyjnym i inne podmioty prawne utworzone na ich terytorium uzyskiwały i posiadały odpowiednie, dokładne i aktualne informacje o ich beneficjentach rzeczywistych. Potrzeba dokładnych i aktualnych informacji dotyczących beneficjenta rzeczywistego ma kluczowe znaczenie dla śledzenia przestępców, którzy w przeciwnym razie mogliby ukrywać swoją tożsamość za strukturą przedsiębiorstwa. System finansowy stanowiący sieć globalnych powiązań sprawia, że możliwe staje się ukrywanie i przenoszenie środków w dowolne miejsce na świecie, a podmioty dopuszczające się prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz inni przestępcy coraz częściej korzystają z tych możliwości.
- (26) Należy wyjaśnić, na podstawie jakiej przesłanki określa się, które państwo członkowskie odpowiada za monitorowanie i rejestrację informacji o beneficjentach rzeczywistych trustów i podobnych porozumień prawnych. Ze względu na różnice pomiędzy systemami prawnymi państw członkowskich, niektóre trusty i podobne porozumienia prawne nie podlegają monitorowaniu ani nie są rejestrowane w żadnym państwie Unii. Informacje o beneficjentach rzeczywistych trustów i podobnych porozumień prawnych powinny być rejestrowane w państwach członkowskich, w których powiernicy trustów i osoby zajmujące równoważne stanowiska w podobnych porozumieniach prawnych mają siedzibę lub miejsce zamieszkania. W celu zapewnienia skutecznego monitorowania oraz rejestracji informacji o beneficjentach rzeczywistych trustów i podobnych porozumień prawnych konieczna jest także współpraca między państwami członkowskimi. Integracja prowadzonych przez państwa członkowskie rejestrów beneficjentów rzeczywistych trustów i podobnych porozumień prawnych umożliwiłaby dostęp do tych informacji i pozwoliłaby również uniknąć wielokrotnej rejestracji tych samych trustów i podobnych porozumień prawnych w Unii.
- (27) Przepisy, które mają zastosowanie do trustów i podobnych porozumień prawnych w odniesieniu do dostępu do informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych, powinny być porównywalne do odpowiednich przepisów mających zastosowanie do podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych. Ze względu na wiele rodzajów trustów istniejących obecnie w Unii oraz jeszcze większą różnorodność podobnych porozumień prawnych, decyzja w sprawie tego, czy trust lub podobne porozumienie prawne są porównywalnie podobne do podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych, powinna zostać podjęta przez państwa członkowskie. Celem prawa krajowego transponującego te przepisy powinno być zapobieżenie wykorzystywaniu trustów lub podobnych porozumień prawnych do prania pieniędzy, finansowania terroryzmu lub powiązanych przestępstw źródłowych.
- (28) Z uwagi na różną charakterystykę trustów i podobnych porozumień prawnych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość, zgodnie z prawem krajowym oraz zgodnie z przepisami o ochronie danych, określenia poziomu przejrzystości w odniesieniu do trustów i podobnych porozumień prawnych, które nie są porównywalne z podmiotami o charakterze korporacyjnym i innymi podmiotami prawnymi. Związane z tym ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu może być różne w zależności od charakterystyki danego rodzaju trustu lub podobnego porozumienia prawnego, a wiedza na temat tego ryzyka może z czasem ewoluować, na przykład w wyniku krajowych i międzynarodowych ocen ryzyka. Z tego powodu państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia szerszego dostępu do informacji o beneficjentach rzeczywistych trustów i podobnych porozumień prawnych, jeżeli taki dostęp stanowi niezbędny i proporcjonalny środek, którego rzeczywistym celem jest zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Ustalając poziom przejrzystości informacji o beneficjentach rzeczywistych takich trustów lub podobnych porozumień prawnych państwa członkowskie powinny należycie uwzględnić potrzebę ochrony praw podstawowych osób fizycznych, w szczególności prawa do prywatności i ochrony danych osobowych. Dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych trustów i podobnych porozumień prawnych powinien zostać przyznany każdej osobie, która może wykazać uzasadniony interes. Dostęp powinien zostać również przyznany każdej osobie, która składa pisemny wniosek w odniesieniu do trustu lub podobnego porozumienia prawnego posiadającego pakiet kontrolny, lub będącego właścicielem pakietu kontrolnego, w jakimkolwiek podmiocie o charakterze korporacyjnym lub innym podmiocie prawnym zarejestrowanym poza Unią, w drodze bezpośredniej lub pośredniej własności, w tym za pomocą pakietów akcji na okaziciela, lub poprzez kontrolę z użyciem innych środków. Kryteria i warunki, na

podstawie których rozpatrywane są wnioski o dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych trustów i podobnych porozumień prawnych, powinny być wystarczająco precyzyjne oraz zgodne z celami niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość odrzucenia pisemnego wniosku, jeżeli istnieją uzasadnione powody, by podejrzewać, że ten pisemny wniosek nie jest zgodny z celami niniejszej dyrektywy.

- (29) W celu zapewnienia pewności prawa oraz równych warunków działania istotne jest, aby jasno określić, które porozumienia prawne z siedzibą na terytorium Unii należy uznawać za podobne do trustów pod względem ich funkcji lub struktury. Każde państwo członkowskie powinno zatem być zobowiązane do identyfikacji trustów, jeśli uznawane są w prawie krajowym, a także podobnych porozumień prawnych, które mogą zostać ustanowione na mocy krajowych ram prawnych lub zwyczajów i które mają strukturę lub funkcje zbliżone do trustów, na przykład umożliwiając rozdzielną lub rozłączną między własnością prawną a rzeczywistą aktywów. Następnie państwa członkowskie powinny powiadomić Komisję o kategoriach trustów lub podobnych porozumień prawnych wraz z opisem ich charakterystyki, ich nazwą i w stosownych przypadkach ich podstawą prawną, w celu ich opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, aby umożliwić ich identyfikację przez inne państwa członkowskie. Należy wziąć pod uwagę, że trusty i podobne porozumienia prawne mogą mieć różną charakterystykę prawną w poszczególnych państwach członkowskich Unii. W przypadku gdy charakterystyka trustu lub podobnego porozumienia prawnego jest porównywalna pod względem struktury lub funkcji do charakterystyki podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych, publiczny dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych przyczyniłby się do zwalczania nadużywania trustów i podobnych porozumień prawnych, podobnie jak publiczny dostęp może przyczynić się do zapobiegania nadużywaniu podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych do celów prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.
- (30) Publiczny dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych pozwala na większą kontrolę informacji przez społeczeństwo obywatelskie, w tym przez prasę lub organizacje społeczeństwa obywatelskiego, oraz przyczynia się do utrzymania zaufania do uczciwości transakcji finansowych oraz do systemu finansowego. Może przyczynić się do zwalczania nadużywania podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych oraz porozumień prawnych do celów prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, z jednej strony poprzez pomoc w dochodzeniach, a z drugiej strony poprzez budowanie reputacji tych podmiotów, ponieważ każda osoba, która mogłaby zawierać transakcje, będzie znać tożsamość beneficjentów rzeczywistych. Ułatwia to także terminowy i skuteczny dostęp do informacji przez instytucje finansowe oraz organy, w tym organy państw trzecich, zaangażowane w zwalczanie takich przestępstw. Dostęp do tych informacji pomógłby również w dochodzeniach w sprawie prania pieniędzy, powiązanych przestępstw źródłowych i finansowania terroryzmu.
- (31) Zaufanie inwestorów i opinii publicznej do rynków finansowych zależy w dużej mierze od istnienia rzetelnego systemu ujawniania danych, który zapewnia przejrzystość beneficjentów rzeczywistych oraz struktur sprawujących kontrolę nad spółkami. Dotyczy to w szczególności systemów ładu korporacyjnego, które charakteryzuje koncentracja własności, jak to ma miejsce w Unii. Z jednej strony duży inwestorzy posiadający znaczącą liczbę głosów w spółce oraz prawa do otrzymywania z niej przepływów finansowych mogą stymulować długofalowy wzrost i dobre wyniki gospodarcze. Z drugiej jednak strony sprawujący kontrolę beneficjenci rzeczywisti dysponujący dużą liczbą głosów mogą być skłonni wykorzystywać majątek przedsiębiorstwa oraz jego możliwości biznesowe dla osobistego zysku, kosztem inwestorów mniejszościowych. Potencjalny wzrost zaufania do rynków finansowych należy uznać za pozytywny skutek uboczny, a nie za cel zwiększenia przejrzystości, którym jest stworzenie środowiska, w którym prawdopodobieństwo wykorzystania go do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu jest niższe.
- (32) Zaufanie inwestorów i opinii publicznej do rynków finansowych zależy w dużej mierze od istnienia rzetelnego systemu ujawniania danych, który zapewnia przejrzystość beneficjentów rzeczywistych i struktur sprawujących kontrolę nad podmiotami o charakterze korporacyjnym i innymi podmiotami prawnymi, a także niektórymi rodzajami trustów i podobnych porozumień prawnych. Państwa członkowskie powinny w związku z tym umożliwić dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych w wystarczająco spójny i skoordynowany sposób, poprzez ustanowienie jasnych zasad publicznego dostępu do nich, tak aby osoby trzecie były w stanie ustalić na terytorium całej Unii, kto jest beneficjentem rzeczywistym podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych, jak również niektórych rodzajów trustów i podobnych porozumień prawnych.
- (33) Państwa członkowskie powinny w związku z tym umożliwić dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych w wystarczająco spójny i skoordynowany sposób, za pośrednictwem centralnych rejestrów, w których podane są informacje o beneficjentach rzeczywistych, ustanawiając jasną zasadę publicznego dostępu, tak aby osoby trzecie były w stanie ustalić na terytorium całej Unii, kim są beneficjenci rzeczywisti podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych. Konieczne jest również ustanowienie spójnych ram prawnych zapewniających lepszy dostęp do informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych trustów i podobnych porozumień prawnych, gdy zostają one zarejestrowane w Unii. Przepisy, które mają zastosowanie do trustów i podobnych porozumień prawnych w odniesieniu do dostępu do informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych, powinny być porównywalne do odpowiednich przepisów mających zastosowanie do podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych.

- (34) W każdym przypadku, zarówno w odniesieniu do podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych, jak i trustów i podobnych porozumień prawnych, należy starać się zapewnić należytą równowagę, w szczególności pomiędzy ogólnym interesem publicznym w zakresie zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu a prawami podstawowymi osób, których dotyczą dane. Publicznie dostępny zestaw danych powinien mieć ograniczony zakres, być wyraźnie i wyczerpująco zdefiniowany oraz mieć charakter ogólny, aby zminimalizować potencjalny uszczerbek dla beneficjentów rzeczywistych. Jednocześnie publicznie dostępne informacje nie powinny znacząco różnić się od obecnie gromadzonych danych. Aby ograniczyć ingerencję w ogólne prawo do poszanowania życia prywatnego, a zwłaszcza w prawo do ochrony danych osobowych, informacje te powinny dotyczyć wyłącznie statusu beneficjentów rzeczywistych podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych oraz trustów i podobnych porozumień prawnych oraz obejmować tylko sferę działalności gospodarczej beneficjenta rzeczywistego. W przypadkach, w których osoba zajmująca wyższe stanowisko kierownicze została uznana za beneficjenta rzeczywistego tylko ze względu na zajmowanie tego stanowiska, a nie ze względu na udział w prawie własności lub kontrolę sprawowaną w inny sposób, należy to wyraźnie zaznaczyć w rejestrach. W odniesieniu do informacji o beneficjentach rzeczywistych, państwa członkowskie mogą przewidzieć uwzględnienie w rejestrze centralnym informacji na temat obywatelstwa, w szczególności w przypadku beneficjentów rzeczywistych pochodzących z innych państw. W celu ułatwienia procedur rejestrowych oraz ze względu na fakt, że zdecydowaną większość beneficjentów rzeczywistych będą stanowić obywatele państwa prowadzącego rejestr centralny, państwa członkowskie mogą domniemywać, że beneficjent rzeczywisty jest ich obywatelem, jeżeli nie zaznaczono inaczej.
- (35) Większa kontrola publiczna przyczyni się do zapobiegania nadużywaniu podmiotów i porozumień prawnych, w tym unikaniu opodatkowania. W związku z tym niezwykle ważne jest, aby informacje dotyczące beneficjentów rzeczywistych pozostawały dostępne w krajowych rejestrach i systemach integracji rejestrów przez okres co najmniej pięciu lat od ustania podstawy rejestracji informacji o beneficjentach rzeczywistych trustu lub podobnego porozumienia prawnego. Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość ustanowienia przepisów dotyczących przetwarzania informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych, w tym danych osobowych, do innych celów, jeżeli przetwarzanie takie służy celowi interesu publicznego oraz stanowi niezbędny i proporcjonalny środek w społeczeństwie demokratycznym, służący do realizacji założonego celu zgodnego z prawem.
- (36) Ponadto, dążąc do celu polegającego na zapewnieniu proporcjonalnego i zrównoważonego podejścia oraz w celu zagwarantowania prawa do życia prywatnego i ochrony danych osobowych, państwa członkowskie powinny móc przewidzieć wyłączenia z obowiązku ujawniania w rejestrach informacji o beneficjentach rzeczywistych oraz udzielania dostępu do takich informacji, w wyjątkowych przypadkach, gdy informacje te narażałyby beneficjenta rzeczywistego na niewspółmierne ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość wprowadzenia wymogu rejestracji internetowej w celu ustalenia tożsamości każdej osoby, która wnioskuje o udostępnienie informacji zawartych w rejestrze, a także uiszczenia opłaty za dostęp do informacji zawartych w rejestrze.
- (37) Integracja rejestrów centralnych państw członkowskich zawierających informacje o beneficjentach rzeczywistych za pomocą europejskiej centralnej platformy ustanowionej na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 ⁽¹⁾ wymaga koordynacji krajowych systemów posiadających różne charakterystyki techniczne. Wiąże się to z przyjmowaniem środków i specyfikacji technicznych, które muszą uwzględniać różnice między rejestrami. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do rozwiązywania takich kwestii technicznych i operacyjnych. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²⁾. W każdym przypadku zaangażowanie państw członkowskich w funkcjonowanie całego systemu należy zapewnić za pośrednictwem regularnego dialogu między Komisją a przedstawicielami państw członkowskich dotyczącego kwestii działania systemu oraz jego przyszłego rozwoju.
- (38) Do przetwarzania danych osobowych w ramach niniejszej dyrektywy stosuje się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽³⁾. W związku z tym osoby fizyczne, których dane osobowe przechowywane są w krajowych rejestrach w związku z ich statusem beneficjenta rzeczywistego, powinny być o tym odpowiednio informowane. Ponadto udostępniać należy wyłącznie dane osobowe, które są aktualne i odnoszą się do osób faktycznie będących beneficjentami rzeczywistymi, a beneficjenci ci powinni zostać poinformowani o prawach przysługujących im na podstawie obecnych unijnych ram prawnych w zakresie ochrony danych, ustanowionych

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (Dz.U. L 169 z 30.6.2017, s. 46).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

w rozporządzeniu (UE) 2016/679 i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680⁽¹⁾ oraz o procedurach mających zastosowanie do wykonywania tych praw. Dodatkowo, w celu zapobiegania nadużywaniu informacji zawartych w rejestrach oraz w celu zrównoważenia praw beneficjentów rzeczywistych, państwa członkowskie mogłyby uznać za stosowne rozważenie udostępniania beneficjentom rzeczywistym informacji dotyczących wnioskodawcy wraz z podstawą prawną wniosku.

- (39) W przypadku gdy zgłaszanie rozbieżności przez jednostki analityki finansowej i właściwe organy mogłyby utrudnić trwające dochodzenie, jednostki analityki finansowej lub właściwe organy powinny powstrzymać się od zgłaszania rozbieżności aż do momentu, w którym ustaną przyczyny niedokonania takiego zgłoszenia. Ponadto jednostki analityki finansowej i właściwe organy nie powinny zgłaszać jakichkolwiek rozbieżności, jeżeli byłoby to sprzeczne z jakimkolwiek przepisem prawa krajowego dotyczącym zachowania poufności lub stanowiłoby przestępstwo polegające na udzieleniu informacji poufnych.
- (40) Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów o ochronie danych osobowych przetwarzanych przez właściwe organy zgodnie z dyrektywą (UE) 2016/680.
- (41) Dostęp do informacji oraz definicja uzasadnionego interesu powinny być regulowane przez prawo państwa członkowskiego, w którym powiernik trustu lub osoba zajmująca równoważne stanowisko w podobnym porozumieniu prawnym ma siedzibę lub miejsce zamieszkania. W przypadku gdy powiernik trustu lub osoba zajmująca równoważne stanowisko w podobnym porozumieniu prawnym nie ma siedziby lub nie ma miejsca zamieszkania w żadnym państwie członkowskim, dostęp do informacji oraz definicja uzasadnionego interesu powinny być regulowane przez prawo państwa członkowskiego, w którym zarejestrowano informacje dotyczące danego beneficjenta rzeczywistego trustu lub podobnego porozumienia prawnego zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.
- (42) Państwa członkowskie powinny zdefiniować w swoim prawie krajowym uzasadniony interes, zarówno jako pojęcie ogólne, jak i jako kryterium dostępu do informacji o beneficjentach rzeczywistych. W szczególności definicje te nie powinny ograniczać pojęcia uzasadnionego interesu do przypadków toczących się postępowań administracyjnych lub sądowych, a w stosownych przypadkach powinny umożliwiać uwzględnianie działań zapobiegawczych w zakresie zwalczania prania pieniędzy, finansowania terroryzmu oraz powiązanych przestępstw źródłowych podejmowanych przez organizacje pozarządowe i dziennikarzy śledczych. Po integracji rejestrów beneficjentów rzeczywistych w państwach członkowskich powinno się przyznawać zarówno krajowy, jak i transgraniczny dostęp do rejestru każdego państwa członkowskiego na podstawie definicji uzasadnionego interesu państwa członkowskiego, w którym zarejestrowano informacje dotyczące danego beneficjenta rzeczywistego trustu lub podobnego porozumienia prawnego zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, na mocy decyzji podjętej przez właściwe organy tego państwa członkowskiego. W odniesieniu do rejestrów beneficjentów rzeczywistych państw członkowskich, państwa członkowskie powinny mieć również możliwość ustanowienia mechanizmów odwoławczych od decyzji o przyznaniu lub odmowie dostępu do informacji o beneficjentach rzeczywistych. W celu zagwarantowania spójnej i skutecznej rejestracji oraz wymiany informacji państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich organ odpowiedzialny za rejestr ustanowiony na potrzeby informacji o beneficjentach rzeczywistych trustów i podobnych porozumień prawnych współpracował ze swoimi odpowiednikami w innych państwach członkowskich, udostępniając informacje o trustach i podobnych porozumieniach prawnych podlegających prawu jednego państwa członkowskiego, a zarządzanych w innym państwie członkowskim.
- (43) Transgraniczne relacje korespondenckie z instytucją będącą respondentem z państwa trzeciego mają bieżący, powtarzalny charakter. W związku z tym państwa członkowskie, poza nałożeniem wymogu przyjęcia wzmocnionych środków należytej staranności w tym konkretnym kontekście, powinny wziąć pod uwagę, że relacje korespondenckie nie obejmują jednorazowych transakcji lub samej tylko wymiany zdolności komunikacyjnych. Ponadto z uwagi na fakt, że nie wszystkie transgraniczne usługi bankowości korespondenckiej wiążą się z takim samym ryzykiem prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, intensywność środków ustanowionych w niniejszej dyrektywie może być określona z zastosowaniem zasad podejścia opartego na ocenie ryzyka i nie przesadzając o poziomie ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu przedstawionego przez instytucję finansową będącą respondentem.
- (44) Ważne jest zapewnienie, aby podmioty zobowiązane prawidłowo wdrażały zasady dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. W tym kontekście państwa członkowskie powinny wzmocnić rolę organów publicznych działających jako właściwe organy o wyznaczonych obowiązkach w zakresie zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, w tym jednostek analityki finansowej, organów, których zadaniem jest ściganie lub prowadzenie dochodzeń w sprawie prania pieniędzy, powiązanych przestępstw źródłowych

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

i finansowania terroryzmu, a także wykrywanie, zajmowanie lub zabezpieczenie i konfiskata mienia pochodzącego z przestępstwa, organów otrzymujących zgłoszenia o przewożeniu przez granicę waluty i zbywalnych instrumentów finansowych na okaziciela oraz organów pełniących rolę nadzorczą lub monitorującą w celu zapewnienia przestrzegania prawa przez podmioty zobowiązane. Państwa członkowskie powinny wzmocnić rolę innych właściwych organów, w tym organów antykorupcyjnych i organów podatkowych.

- (45) Państwa członkowskie powinny zapewnić skuteczny i bezstronny nadzór nad wszystkimi podmiotami zobowiązanymi, najlepiej przez organy publiczne, za pośrednictwem odrębnego i niezależnego krajowego organu regulacyjnego lub nadzorczego.
- (46) Aby uniknąć wykrycia, przestępcy przekazują nielegalne dochody przez licznych pośredników finansowych. W związku z tym istotne jest umożliwienie instytucjom kredytowym i finansowym wymiany informacji nie tylko między członkami danej grupy, lecz także z innymi instytucjami kredytowymi i finansowymi, z należytym poszanowaniem zasad ochrony danych określonych w prawie krajowym.
- (47) Właściwe organy nadzorujące przestrzeganie przepisów niniejszej dyrektywy przez podmioty zobowiązane powinny mieć możliwość współpracy i wymiany informacji poufnych, niezależnie od charakteru lub statusu tych organów. W tym celu takie właściwe organy powinny mieć odpowiednią podstawę prawną dla wymiany informacji poufnych, a współpraca między właściwymi organami nadzoru w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu i podmiotami sprawującymi nadzór ostrożnościowy nie powinna być w sposób niezamierzony utrudniona z powodu braku pewności prawa, jaki może wynikać z braku jednoznacznych przepisów w tym obszarze. Nadzór nad skuteczną realizacją polityki grupy w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu powinien odbywać się zgodnie z zasadami i warunkami skonsolidowanego nadzoru określonymi w odpowiednich europejskich przepisach sektorowych.
- (48) Wymiana informacji i wzajemna pomoc pomiędzy właściwymi organami państw członkowskich ma zasadnicze znaczenie dla realizacji celów niniejszej dyrektywy. W związku z tym państwa członkowskie nie powinny zakazywać wymiany informacji lub dostarczania pomocy ani nakładać nieuzasadnionych lub nadmiernie restrykcyjnych warunków dotyczących takiej wymiany informacji lub pomocy.
- (49) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽¹⁾, państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związku między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (50) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ochrona systemu finansowego poprzez zapobieganie praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, wykrywanie tych przypadków i prowadzenie dochodzeń w ich sprawie, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, gdyż podejmowane indywidualnie przez państwa członkowskie środki ochrony ich systemów finansowych mogłyby kolidować z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego oraz z zasadami praworządności i polityki publicznej Unii, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (51) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), w szczególności z prawem do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego (art. 7 Karty), prawem do ochrony danych osobowych (art. 8 Karty) oraz wolnością prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16 Karty).
- (52) Sporządzając sprawozdanie oceniające wdrożenie niniejszej dyrektywy, Komisja powinna zwrócić należytą uwagę na przestrzeganie praw podstawowych i zasad uznanych w Karcie.
- (53) Zważywszy na potrzebę pilnego wdrożenia środków przyjmowanych w celu wzmocnienia unijnego systemu zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, a także w uznaniu zobowiązań podjętych przed państwami członkowskimi dotyczących szybkiej transpozycji dyrektywy (UE) 2015/849, transpozycji zmian do dyrektywy (UE) 2015/849 należy dokonać do dnia 10 stycznia 2020 r. Państwa członkowskie powinny ustanowić rejestry beneficjentów rzeczywistych dla podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych do dnia 10 stycznia 2020 r. oraz dla trustów i podobnych porozumień prawnych do dnia 10 marca 2020 r. Centralne rejestry powinny być ze sobą zintegrowane za pomocą europejskiej centralnej platformy do dnia 10 marca 2021 r. Państwa członkowskie powinny do dnia 10 września 2020 r. utworzyć scentralizowane automatyczne mechanizmy pozwalające na identyfikację posiadaczy rachunków bankowych oraz płatniczych, a także skrytek depozytowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- (54) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię dnia 2 lutego 2017 r. ⁽²⁾.
- (55) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę (UE) 2015/849,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie (UE) 2015/849

W dyrektywie (UE) 2015/849 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 1 pkt 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) biegłych rewidentów, zewnętrznych księgowych i doradców podatkowych oraz jakiegokolwiek innej osoby, która zobowiązuje się udzielić, bezpośrednio lub za pośrednictwem innych osób, z którymi ta inna osoba jest powiązana, pomocy materialnej, wsparcia lub porad w sprawach podatkowych w ramach podstawowej działalności gospodarczej lub zawodowej;”;

b) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) pośredników w obrocie nieruchomościami, w tym jeśli działają w charakterze pośredników w wynajmowaniu nieruchomości, ale tylko w odniesieniu do transakcji w przypadku których miesięczny czynsz wynosi co najmniej 10 000 EUR;”;

c) dodaje się litery w brzmieniu:

„g) podmiotów zajmujących się świadczeniem usług wymiany walut pomiędzy walutami wirtualnymi a walutami fiducyjnymi;

h) dostawców kont walut wirtualnych;

i) osób prowadzących handel dziełami sztuki lub występujących w charakterze pośredników w handlu dziełami sztuki, w tym gdy handel taki prowadzony jest przez galerie sztuki i domy aukcyjne, jeżeli wartość transakcji lub szeregu powiązanych transakcji wynosi co najmniej 10 000 EUR;

j) osób przechowujących dzieła sztuki, prowadzących handel dziełami sztuki lub występujących w charakterze pośredników w handlu dziełami sztuki, gdy działalność taka prowadzona jest przez wolne porty, jeżeli wartość transakcji lub szeregu powiązanych transakcji wynosi co najmniej 10 000 EUR”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 4 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) przestępstw terrorystycznych, przestępstw dotyczących grupy terrorystycznej oraz przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną, określonych w tytułach II i III dyrektywy (UE) 2017/541 (*);

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.U. L 88 z 31.3.2017, s. 6).”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) działalności organizacji przestępczych zdefiniowanych w art. 1 pkt 1 decyzji ramowej Rady 2008/841/WSiSW (*);

(*) Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. L 300 z 11.11.2008, s. 42).”;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 85 z 18.3.2017, s. 3.

b) pkt 6 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w przypadku trustów – wszystkie następujące osoby:

- (i) założyciela lub założycieli;
- (ii) powiernika lub powierników;
- (iii) sprawującego nadzór, o ile taka osoba istnieje, lub sprawujących nadzór, o ile takie osoby istnieją;
- (iv) beneficjentów lub – w przypadku gdy osoby fizyczne czerpiące korzyści z danego porozumienia prawnego lub podmiotu prawnego nie zostały jeszcze określone – kategorię osób, w których głównym interesie powstały lub działają dane porozumienie prawne lub podmiot prawny;
- (v) każdą inną osobę fizyczną sprawującą ostateczną kontrolę nad trustem w drodze własności bezpośredniej lub pośredniej lub w inny sposób;”;

c) pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16) »pieniądz elektroniczny« oznacza pieniądz elektroniczny zdefiniowany w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE, z wyłączeniem wartości pieniężnej, o której mowa w art. 1 ust. 4 i 5 tej dyrektywy;”;

d) dodaje się punkty w brzmieniu:

- „18) »waluty wirtualne« oznaczają cyfrowe wyznaczniki wartości, które nie są emitowane ani gwarantowane przez bank centralny lub organ publiczny, nie muszą być powiązane z walutą prawnie obowiązującą i nie posiadają prawnego statusu waluty lub pieniądza, lecz które są akceptowane przez osoby fizyczne lub prawne jako środek wymiany i mogą być przekazywane, przechowywane lub sprzedawane drogą elektroniczną;
- 19) »dostawca kont waluty wirtualnej« oznacza podmiot świadczący usługi polegające na przechowywaniu prywatnych danych uwierzytelniających w imieniu swoich klientów na potrzeby posiadania, przechowywania i przekazywania walut wirtualnych.”;

3) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

- „b) ryzyko związane z każdym odnośnym sektorem, w tym, gdy są dostępne, dostarczone przez Eurostat szacunki skali zjawiska prania pieniędzy w przypadku każdego z tych sektorów wyrażone w wartości pieniężnej;
- c) najpowszechniejsze metody wykorzystywane przez przestępców do prania nielegalnych dochodów, w tym, gdy są dostępne informacje na ten temat, metody wykorzystywane zwłaszcza w przypadku transakcji realizowanych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, niezależnie od identyfikacji danego państwa trzeciego jako państwa trzeciego wysokiego ryzyka na podstawie art. 9 ust. 2.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja udostępnia sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, państwom członkowskim i podmiotom zobowiązanym, aby pomóc im w identyfikowaniu i zrozumieniu ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, zarządzaniu tym ryzykiem i ograniczaniu go, oraz aby pozwolić innym zainteresowanym podmiotom, w tym ustawodawcom krajowym, Parlamentowi Europejskiemu, europejskim urzędом nadzoru oraz przedstawicielom jednostek analityki finansowej, lepiej zrozumieć ryzyko. Sprawozdania podaje się do publicznej wiadomości nie później niż sześć miesięcy po udostępnieniu ich państwom członkowskim, z wyjątkiem elementów sprawozdań, które zawierają informacje niejawne.”;

4) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 dodaje się litery w brzmieniu:

- „f) przekazuje informacje o strukturze instytucjonalnej i szeroko zakrojonych procedurach w ramach swojego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, w tym między innymi o jednostkach analityki finansowej, organach podatkowych i prokuratorach, a także o przeznaczonych na ten cel zasobach ludzkich i finansowych w zakresie, w jakim informacje te są dostępne;
- g) składa sprawozdania dotyczące działań i zasobów (pracowników i środków finansowych) zaangażowanych na poziomie krajowym w zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie udostępniają wyniki swoich ocen ryzyka, łącznie z ich aktualizacjami, Komisji, europejskim urzędowi nadzoru oraz pozostałym państwom członkowskim. Pozostałe państwa członkowskie mogą w stosownych przypadkach przekazywać państwu członkowskiemu prowadzącemu ocenę ryzyka dodatkowe stosowne informacje. Streszczenie oceny podaje się do publicznej wiadomości. Streszczenie to nie może zawierać informacji niejawnych.”;

5) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 64 w celu zidentyfikowania państw trzecich wysokiego ryzyka, uwzględniając braki strategiczne zwłaszcza w następujących obszarach:

a) prawnych i instytucjonalnych ram danego państwa trzeciego dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, w szczególności:

(i) kryminalizacji prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;

(ii) środków należytej staranności wobec klienta;

(iii) wymogów dotyczących przechowywania dokumentacji;

(iv) wymogów w zakresie zgłaszania podejrzanych transakcji;

(v) dostępu właściwych organów do dokładnych i terminowych informacji na temat beneficjentów rzeczywistych osób prawnych oraz porozumień prawnych;

b) uprawnień właściwych organów danego państwa trzeciego oraz procedur przez nie stosowanych w celu zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, w tym odpowiednio skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających kar, a także stosowanych przez to państwo trzecie praktyk w zakresie współpracy oraz wymiany informacji z właściwymi organami państw członkowskich;

c) skuteczności systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu danego państwa trzeciego w zakresie zajmowania się ryzykiem związanym z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przy przygotowywaniu aktów delegowanych, o których mowa w ust. 2, Komisja uwzględnia odpowiednie ewaluacje, oceny lub sprawozdania sporządzone przez organizacje międzynarodowe i organy normalizacyjne posiadające kompetencje w dziedzinie zapobiegania praniu pieniędzy i zwalczania finansowania terroryzmu.”;

6) art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zakazują swoim instytucjom kredytowym i finansowym prowadzenia anonimowych rachunków, anonimowych książeczek oszczędnościowych oraz anonimowych skrytek depozytowych. Państwa członkowskie w każdym przypadku wymagają, aby wobec posiadaczy i beneficjentów istniejących anonimowych rachunków, anonimowych książeczek oszczędnościowych lub anonimowych skrytek depozytowych zastosowano środki należytej staranności do dnia 10 stycznia 2019 r., a w każdym przypadku przed skorzystaniem z takich rachunków, książeczek oszczędnościowych lub skrytek depozytowych w jakikolwiek sposób.”;

7) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) danego instrumentu płatniczego nie można doładować lub instrument ten ma maksymalny miesięczny limit transakcji płatniczych w wysokości 150 EUR, którą to kwotę można wykorzystać wyłącznie w tym państwie członkowskim;

b) maksymalna kwota przechowywana elektronicznie nie przekracza 150 EUR.”;

(ii) uchyla się akapit drugi;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby odstępstwo przewidziane w ust. 1 niniejszego artykułu nie miało zastosowania w przypadku wykupu gotówkowego lub podjęcia w gotówce wartości pieniężnej pieniądza elektronicznego, jeżeli kwota podlegająca wykupowi przekracza 50 EUR, lub w przypadku zdalnych transakcji płatniczych zdefiniowanych w art. 4 pkt 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 (*), jeżeli wysokość pojedynczej transakcji przekracza 50 EUR.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje kredytowe i instytucje finansowe działające w charakterze agentów rozliczeniowych akceptowały płatności dokonane za pomocą anonimowych kart przedpłaconych wydanych w państwach trzecich tylko wówczas, gdy karty te spełniają wymogi równoważne z wymogami określonymi w ust. 1 i 2.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że nie będą akceptować na swoim terytorium płatności dokonywanych z wykorzystaniem anonimowych kart przedpłaconych.”;

8) w art. 13 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) identyfikację klienta i weryfikację jego tożsamości na podstawie dokumentów, danych lub informacji pochodzących z rzetelnego i niezależnego źródła, w tym, o ile są dostępne, środków identyfikacji elektronicznej, odpowiednich usług zaufania określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 (*) lub wszelkich innych bezpiecznych, zdalnych lub elektronicznych procesów identyfikacji regulowanych, uznanych, zatwierdzonych lub przyjętych przez właściwe organy krajowe;

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.U. L 257 z 28.8.2014, s. 73).”;

b) na końcu lit. b) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„w przypadku gdy beneficjent rzeczywisty zajmuje wyższe stanowisko kierownicze zgodnie z art. 3 ust. 6 lit. a) pkt ii) podmioty zobowiązane podejmują niezbędne uzasadnione środki w celu weryfikacji tożsamości osoby fizycznej, która zajmuje wyższe stanowisko kierownicze oraz prowadzi rejestry podejmowanych działań, a także wszelkich trudności napotkanych w ramach procedury weryfikacji.”;

9) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W każdym przypadku ustanawiania nowych stosunków gospodarczych z podmiotem o charakterze korporacyjnym lub innym podmiotem prawnym albo trustem lub porozumieniem prawnym posiadającym strukturę lub funkcje podobne do trustów (zwanym dalej „podobnym porozumieniem prawnym”) podlegającym obowiązkowi rejestracji informacji o beneficjentach rzeczywistych zgodnie z art. 30 lub 31, podmioty zobowiązane uzyskują potwierdzenie rejestracji lub odpis z rejestru.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie wymagają, aby podmioty zobowiązane stosowały środki należytej staranności wobec klienta nie tylko w stosunku do wszystkich nowych klientów, lecz także – w stosownych sytuacjach i z uwzględnieniem ryzyka – w stosunku do obecnych klientów, lub w przypadkach, gdy stosowne okoliczności dotyczące klienta ulegają zmianie, lub jeżeli podmiot zobowiązany ma w ciągu danego roku kalendarzowego jakikolwiek prawny obowiązek skontaktować się z klientem w celu weryfikacji wszelkich odnośnych informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych lub podmiot zobowiązany miał taki obowiązek na mocy dyrektywy Rady 2011/16/UE (*).

(*) Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).”;

10) w art. 18 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W przypadkach, o których mowa w art. 18a–24, a także w innych przypadkach wyższego ryzyka określonych przez państwa członkowskie lub podmioty zobowiązane, państwa członkowskie wymagają, aby podmioty zobowiązane stosowały wzmocnione środki należytej staranności wobec klienta w celu odpowiedniego zarządzania odnośnym ryzykiem i ograniczania go.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie wymagają, aby podmioty zobowiązane analizowały w zakresie w jakim jest to rozsądnie możliwe kontekst i cel wszystkich transakcji, które spełniają co najmniej jeden z następujących warunków:

- (i) są transakcjami skomplikowanymi;
- (ii) są transakcjami o nietypowo dużej wartości;
- (iii) są dokonywane w nietypowy sposób;
- (iv) nie mają wyraźnego celu ekonomicznego lub celu zgodnego z prawem.

W szczególności podmioty zobowiązane zwiększają intensywność i zaostrzają charakter monitorowania stosunków gospodarczych w celu stwierdzenia, czy te transakcje lub działania wydają się podejrzanе.”;

11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 18a

1. W odniesieniu do stosunków gospodarczych lub transakcji związanych z państwami trzecimi wysokiego ryzyka zidentyfikowanymi zgodnie z art. 9 ust. 2, państwa członkowskie wymagają, aby podmioty zobowiązane stosowały następujące wzmocnione środki należytej staranności wobec klienta:

- a) uzyskanie dodatkowych informacji o kliencie i beneficjencie rzeczywistym lub beneficjentach rzeczywistych;
- b) uzyskanie dodatkowych informacji na temat zamierzonego charakteru stosunków gospodarczych;
- c) uzyskanie informacji na temat źródła pochodzenia środków finansowych oraz źródła majątku klienta i beneficjenta rzeczywistego lub beneficjentów rzeczywistych;
- d) uzyskanie informacji na temat przyczyn zamierzonych lub dokonanych transakcji;
- e) uzyskanie zgody kadry kierowniczej wyższego szczebla na nawiązanie lub kontynuowanie takich stosunków gospodarczych;
- f) ściślejsze monitorowanie takich stosunków gospodarczych poprzez zwiększenie liczby i częstotliwości stosowania środków kontroli oraz typowanie sposobów przeprowadzania transakcji, które wymagają szczegółowej analizy.

Państwa członkowskie mogą wymagać od podmiotów zobowiązanych zapewnienia, w stosownych przypadkach, aby pierwsza płatność została dokonana za pośrednictwem rachunku prowadzonego w imieniu klienta w instytucji kredytowej mającej obowiązek zachowania norm należytej staranności wobec klienta, które są nie mniej rygorystyczne niż te ustanowione w niniejszej dyrektywie.

2. Oprócz środków przewidzianych w ust. 1 – oraz zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii – państwa członkowskie wymagają od podmiotów zobowiązanych, aby w stosownych przypadkach stosowały co najmniej jeden dodatkowy środek ograniczający ryzyko wobec osób oraz podmiotów prawnych przeprowadzających transakcje związane z państwami trzecimi wysokiego ryzyka zidentyfikowanymi zgodnie z art. 9 ust. 2. Środki te obejmują co najmniej jedno z poniższych działań:

- a) stosowanie dodatkowych elementów wzmocnionych środków należytej staranności;
- b) wprowadzenie odpowiednich wzmocnionych mechanizmów przekazywania informacji lub regularnego zgłaszania transakcji finansowych;
- c) ograniczenie stosunków gospodarczych lub transakcji z osobami fizycznymi lub podmiotami prawnymi z państw trzecich zidentyfikowanych jako kraje wysokiego ryzyka zgodnie z art. 9 ust. 2;

3. Oprócz środków przewidzianych w ust. 1 państwa członkowskie stosują, w stosownych przypadkach, co najmniej jeden z poniższych środków wobec państw trzecich wysokiego ryzyka zidentyfikowanych zgodnie z art. 9 ust. 2, przestrzegając międzynarodowych zobowiązań Unii:

- a) odmowa ustanowienia jednostek zależnych lub oddziałów lub biur przedstawicielskich podmiotów zobowiązanych z danego państwa lub uwzględnienie w inny sposób faktu, że dany podmiot zobowiązany pochodzi z państwa, które nie posiada odpowiednich systemów przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
- b) zakazanie podmiotom zobowiązanim ustanawiania oddziałów lub biur przedstawicielskich w danym państwie lub uwzględnienie w inny sposób faktu, że dany oddział lub biuro przedstawicielskie znajdowałoby się w państwie, które nie posiada odpowiednich systemów przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;
- c) wprowadzenie zaostrzonych wymogów w zakresie oceny nadzorczej lub w zakresie audytu zewnętrznego oddziałów i jednostek zależnych podmiotów zobowiązanych mających siedzibę w danym państwie;
- d) nałożenie na grupy finansowe zaostrzonych wymogów w zakresie audytu zewnętrznego ich oddziałów i jednostek zależnych mających siedzibę w danym państwie;
- e) nałożenie na instytucje kredytowe i finansowe wymogu dokonania przeglądu i zmiany, a w razie konieczności zakończenia relacji korespondenckich z instytucjami będącymi respondentami w danym państwie.

4. Przy uchwalaniu lub stosowaniu środków określonych w ust. 2 i 3 państwa członkowskie uwzględniają, w stosownych przypadkach, odpowiednie ewaluacje, oceny lub sprawozdania sporządzone przez organizacje międzynarodowe i organy normalizacyjne posiadające kompetencje w dziedzinie zapobiegania praniu pieniędzy i zwalczania finansowania terroryzmu w odniesieniu do ryzyka stwarzanego przez poszczególne państwa trzecie.

5. Przed uchwaleniem lub zastosowaniem środków określonych w ust. 2 i 3 państwa członkowskie powiadamiają Komisję.”;

12) art. 19 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do transgranicznych relacji korespondenckich obejmujących realizację płatności z instytucją będącą respondentem z państwa trzeciego, państwa członkowskie nakładają na swoje instytucje kredytowe i finansowe wymóg wykonywania, oprócz stosowania środków należytej staranności wobec klienta określonych w art. 13, następujących działań przy nawiązywaniu stosunków gospodarczych:”;

13) dodaje artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 20a

1. Każde państwo członkowskie publikuje oraz aktualizuje wykaz wskazujący konkretne funkcje, które zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi kwalifikują się jako znaczące funkcje publiczne na użytek art. 3 pkt 9. Państwa członkowskie żądają od każdej organizacji międzynarodowej mającej siedzibę na ich terytorium sporządzenia i aktualizowania wykazu znaczących funkcji publicznych w danej organizacji międzynarodowej na użytek art. 3 pkt 9. Wykazy te przekazywane są Komisji oraz mogą być podane do publicznej wiadomości.

2. Komisja sporządza i aktualizuje wykaz konkretnych funkcji, które kwalifikują się jako znaczące funkcje publiczne na poziomie instytucji i organów Unii. Wykaz ten zawiera również wszelkie funkcje, które mogą zostać powierzone przedstawicielom państw trzecich i organów międzynarodowych akredytowanych na poziomie Unii.

3. Komisja kompiluje, w oparciu o wykazy przewidziane w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, pojedynczy wykaz wszystkich znaczących funkcji publicznych na użytek art. 3 pkt 9. Ten pojedynczy wykaz podawany jest do wiadomości publicznej.

4. W odniesieniu do funkcji wymienionych w wykazie, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, zastosowanie mają warunki określone w art. 41 ust. 2.”;

14) art. 27 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają podejmowanie przez podmioty zobowiązane, do których kierowany jest klient, stosownych działań w celu zapewnienia niezwłocznego przekazania – na żądanie – przez osobę trzecią odpowiednich kopii danych z identyfikacji i weryfikacji, w tym, o ile są dostępne, danych uzyskanych za pomocą środków identyfikacji elektronicznej, odnośnych usług zaufania określonych w rozporządzeniu (UE) nr 910/2014, lub wszelkich innych bezpiecznych, zdalnych lub elektronicznych, procesów identyfikacji regulowanych, uznanych, zatwierdzonych lub przyjętych przez właściwe organy krajowe.”;

15) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty o charakterze korporacyjnym i inne podmioty prawne utworzone na ich terytorium były zobowiązane do uzyskiwania i posiadania odpowiednich, dokładnych i aktualnych informacji o ich beneficjentach rzeczywistych, łącznie ze szczegółowymi informacjami o posiadanej własności lub charakterze sprawowanej kontroli. Państwa członkowskie zapewniają, aby naruszenia niniejszego artykułu podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym środkom lub karom.”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie wymagają od beneficjentów rzeczywistych podmiotów o charakterze korporacyjnym lub innych podmiotów prawnych, w tym posiadających udziały, prawo głosu, udziały własnościowe, akcje na okaziciela lub sprawujących innego rodzaju kontrolę, by dostarczali oni tym podmiotom wszystkie informacje niezbędne do tego, aby podmiot o charakterze korporacyjnym lub inny podmiot prawny przestrzegał wymogów zawartych w akapicie pierwszym.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie wymagają, aby informacje przechowywane w centralnym rejestrze, o którym mowa w ust. 3, były odpowiednie, dokładne i aktualne oraz wprowadzają w tym celu odpowiednie mechanizmy. Mechanizmy takie obejmują nałożenie na podmioty zobowiązane, a w stosownych przypadkach i w zakresie, w jakim wymóg ten nie zakłóca niepotrzebnie ich zadań, na właściwe organy, obowiązku zgłaszania wszelkich odkrytych przez nie rozbieżności między informacjami o beneficjentach rzeczywistych dostępnymi w centralnych rejestrach a informacjami o beneficjentach rzeczywistych, do których te podmioty lub organy mają dostęp. W przypadku zgłoszenia rozbieżności państwa członkowskie zapewniają, aby w sposób terminowy podjęte zostały odpowiednie działania w celu wyjaśnienia rozbieżności oraz, w stosownych przypadkach, aby w międzyczasie w rejestrze centralnym umieszczono wzmiankę na ten temat.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje o beneficjentach rzeczywistych były we wszystkich przypadkach udostępniane:

a) właściwym organom i jednostkom analityki finansowej, bez żadnych ograniczeń;

b) podmiotom zobowiązanym, w ramach stosowania zasad należytej staranności wobec klienta zgodnie z rozdziałem II;

c) każdej osobie.

Osoby, o których mowa w lit. c), muszą mieć dostęp co najmniej do informacji obejmujących: imię i nazwisko, miesiąc i rok urodzenia oraz państwo zamieszkania i obywatelstwo beneficjenta rzeczywistego, jak również informacji o posiadanej własności lub charakterze sprawowanej kontroli.

Państwa członkowskie mogą, na warunkach określonych w prawie krajowym, przewidzieć dostęp do dodatkowych informacji pozwalających na ustalenie tożsamości beneficjenta rzeczywistego. Te dodatkowe informacje obejmują co najmniej datę urodzenia lub dane kontaktowe, zgodnie z przepisami o ochronie danych.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Państwa członkowskie mogą zdecydować o umożliwieniu dostępu do informacji przechowywanych w rejestrach krajowych, o których mowa w ust. 3, pod warunkiem rejestracji online i uiszczenia opłaty, która nie może przekraczać kosztów administracyjnych udostępnienia informacji, w tym kosztów utrzymania i rozwoju rejestru.”;

e) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie zapewniają właściwym organom i jednostkom analityki finansowej terminowy i nieograniczony dostęp do wszystkich informacji przechowywanych w centralnym rejestrze, o którym mowa w ust. 3, bez powiadamiania zainteresowanego podmiotu. Państwa członkowskie umożliwiają także terminowy dostęp podmiotom zobowiązanym w ramach stosowania środków należytej staranności wobec klienta zgodnie z rozdziałem II.

Właściwymi organami, którym udziela się dostępu do centralnego rejestru, o którym mowa w ust. 3, są organy publiczne o wyznaczonych obowiązkach w zakresie zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, a także organy podatkowe, organy nadzoru nad podmiotami zobowiązanymi i organy, których zadaniem jest ściganie lub prowadzenie dochodzeń w sprawie prania pieniędzy, powiązanych przestępstw źródłowych i finansowania terroryzmu, a także wykrywanie i zajmowanie lub zabezpieczenie i konfiskata mienia pochodzącego z przestępstwa.”;

f) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy i jednostki analityki finansowej były w stanie terminowo i bezpłatnie dostarczyć informacje, o których mowa w ust. 1 i 3, właściwym organom i jednostkom analityki finansowej w innych państwach członkowskich.”;

g) ust. 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„9. W wyjątkowych okolicznościach określonych w prawie krajowym, gdy dostęp, o którym mowa w ust. 5 akapit pierwszy lit. b) i c), narażałby beneficjenta rzeczywistego na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia, bądź jeżeli beneficjent rzeczywisty jest osobą małoletnią lub z innych względów nieposiadającą pełnej zdolności do czynności prawnych, państwa członkowskie mogą w indywidualnych przypadkach przewidzieć wyłączenie takiego dostępu w odniesieniu do całości lub części informacji o beneficjentach rzeczywistych. Państwa członkowskie zapewniają, by takie wyłączenia były przyznawane po przeprowadzeniu szczegółowej oceny wyjątkowego charakteru okoliczności. Zagwarantowane musi być prawo do kontroli administracyjnej decyzji o przyznaniu wyłączenia oraz do skutecznego środka zaskarżenia. Państwo członkowskie, które przyznało wyłączenia, publikuje roczne dane statystyczne dotyczące liczby udzielonych wyłączeń wraz z uzasadnieniem oraz przekazuje te dane Komisji.

Wyłączenia przyznane na mocy akapitu pierwszego niniejszego ustępu nie mają zastosowania do instytucji kredytowych i finansowych, ani do podmiotów zobowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. b), które są urzędnikami publicznymi.

10. Państwa członkowskie zapewniają integrację centralnych rejestrów, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, za pomocą europejskiej centralnej platformy ustanowionej w art. 22 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 (*). Połączenia centralnych rejestrów państw członkowskich z platformą dokonuje się zgodnie ze specyfikacjami technicznymi i procedurami ustanowionymi w aktach wykonawczych przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 24 dyrektywy (UE) 2017/1132 oraz z art. 31a niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie zapewniają dostępność informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, za pośrednictwem systemu integracji rejestrów ustanowionego w art. 22 ust. 1 dyrektywy (UE) 2017/1132 zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich wdrażającym ust. 5, 5a i 6 niniejszego artykułu.

Informacje, o których mowa w ust. 1, są dostępne w krajowych rejestrach i systemie integracji rejestrów przez okres co najmniej 5 lat, lecz nie dłuższy niż 10 lat od wykreślenia podmiotu o charakterze korporacyjnym lub podmiotu prawnego z rejestru. Państwa członkowskie współpracują ze sobą oraz z Komisją w celu wdrożenia różnych typów dostępu zgodnie z niniejszym artykułem.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1132 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie niektórych aspektów prawa spółek (Dz.U. L 169 z 30.6.2017, s. 46).”;

16) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by niniejszy artykuł obowiązywał względem trustów i innych rodzajów porozumień prawnych, takich jak między innymi fiducie, niektóre rodzaje Treuhand czy fideicomiso, jeżeli takie porozumienia mają strukturę lub funkcje zbliżone do trustów. Państwa członkowskie określają w odniesieniu do porozumień prawnych regulowanych ich prawem cechy charakterystyczne pozwalające stwierdzić, czy porozumienia prawne mają strukturę lub funkcje podobne do trustów.

Każde państwo członkowskie wymaga, by powiernicy dowolnego trustu, który powstał w drodze czynności prawnej i jest zarządzany w tym państwie członkowskim, uzyskiwali i posiadali odpowiednie, dokładne i aktualne informacje o beneficjentach rzeczywistych w odniesieniu do przedmiotowego trustu. Informacje te obejmują tożsamość:

a) ustanawiającego lub ustanawiających;

- b) powiernika lub powierników;
- c) sprawującego nadzór, o ile taka osoba istnieje, lub sprawujących nadzór, o ile takie osoby istnieją;
- d) beneficjentów lub kategorii beneficjentów;
- e) wszelkich innych osób fizycznych sprawujących faktyczną kontrolę nad trustem.

Państwa członkowskie zapewniają, by naruszenia niniejszego artykułu podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym środkom lub karom.”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, by powiernicy lub osoby zajmujące równoważne stanowiska w podobnych porozumieniach prawnych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, terminowo ujawniali podmiotom zobowiązanym informacje na temat swojego statusu oraz by terminowo przedstawiali tym podmiotom informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy, w charakterze powiernika lub osoby zajmującej równoważne stanowisko w podobnym porozumieniu prawnym, nawiązują oni stosunki gospodarcze lub przeprowadzają sporadyczną transakcję, której wartość przewyższa progi określone w art. 11 lit. b), c) i d).”;

- c) dodaje ustęp w brzmieniu:

„3a. Państwa członkowskie wymagają, by informacje o beneficjentach rzeczywistych trustów, które powstały w drodze czynności prawnej, i podobnych porozumień prawnych, o których mowa w ust. 1, przechowywane były w centralnym rejestrze zawierającym informacje o beneficjentach rzeczywistych ustanowionym przez państwo członkowskie, w którym powiernik trustu lub osoba zajmująca równoważne stanowisko w podobnym porozumieniu prawnym ma siedzibę lub miejsce zamieszkania.

W przypadku gdy siedziba lub miejsce zamieszkania powiernika trustu lub osoby zajmującej równoważne stanowisko w podobnym porozumieniu prawnym znajduje się poza Unią informacje, o których mowa w ust. 1, są przechowywane w centralnym rejestrze ustanowionym przez państwo członkowskie, w którym powiernik trustu lub osoba zajmująca równoważne stanowisko w podobnym porozumieniu prawnym nawiązuje stosunki gospodarcze lub nabywa nieruchomości w imieniu trustu lub podobnego porozumienia prawnego.

W przypadku gdy powiernicy trustu lub osoby zajmujące równoważne stanowiska w podobnym porozumieniu prawnym mają siedzibę lub miejsce zamieszkania w różnych państwach członkowskich lub jeżeli powiernik trustu lub osoba zajmująca równoważne stanowisko w podobnym porozumieniu prawnym nawiązuje liczne stosunki gospodarcze w imieniu trustu lub podobnego porozumienia prawnego w różnych państwach członkowskich, do stwierdzenia, że wypełniony został obowiązek rejestracji można uznać za wystarczające potwierdzenie rejestracji lub odpis informacji o beneficjentach rzeczywistych pochodzących z rejestru jednego państwa członkowskiego.”;

- d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje o beneficjentach rzeczywistych trustu lub podobnego porozumienia prawnego były we wszystkich przypadkach udostępniane:

- a) właściwym organom i jednostkom analityki finansowej, bez żadnych ograniczeń;
- b) podmiotom zobowiązanym, w ramach stosowania zasad należytej staranności wobec klienta zgodnie z rozdziałem II;
- c) każdej osobie fizycznej lub prawnej, która może wykazać uzasadniony interes;
- d) każdej osobie fizycznej lub prawnej, która składa pisemny wniosek w odniesieniu do trustu lub podobnego porozumienia prawnego posiadającego pakiet kontrolny, lub będącego właścicielem pakietu kontrolnego, w podmiocie o charakterze korporacyjnym lub innym podmiocie prawnym odmiennym niż te, o których mowa w art. 30 ust. 1, w drodze bezpośredniej lub pośredniej własności, w tym za pomocą pakietów akcji na okaziciela lub poprzez kontrolę z użyciem innych środków.

Informacje udostępnione osobom fizycznym lub prawnym, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c) i d), obejmują imię i nazwisko, miesiąc i rok urodzenia oraz państwo zamieszkania i obywatelstwo beneficjenta rzeczywistego, a także informacje o posiadanej własności lub charakterze sprawowanej kontroli.

Państwa członkowskie mogą, na warunkach określonych w prawie krajowym, przewidzieć dostęp do dodatkowych informacji pozwalających na ustalenie tożsamości beneficjenta rzeczywistego. Te dodatkowe informacje obejmują co najmniej datę urodzenia lub dane kontaktowe, zgodnie z przepisami o ochronie danych. Państwa członkowskie mogą umożliwić szerszy dostęp do informacji przechowywanych w rejestrze zgodnie ze swoim prawem krajowym.

Właściwymi organami, którym udziela się dostępu do centralnego rejestru, o którym mowa w ust. 3a, są organy publiczne o wyznaczonych obowiązkach w zakresie zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, a także organy podatkowe, organy nadzoru nad podmiotami zobowiązanymi i organy, których zadaniem jest ściganie lub prowadzenie dochodzeń w sprawie prania pieniędzy, powiązanych przestępstw źródłowych i finansowania terroryzmu, a także wykrywanie i zajmowanie lub zabezpieczenie i konfiskata mienia pochodzącego z przestępstwa.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Państwa członkowskie mogą zdecydować o umożliwieniu dostępu do informacji przechowywanych w rejestrach krajowych, o których mowa w ust. 3a, pod warunkiem rejestracji online i uiszczenia opłaty, która nie może przekraczać kosztów administracyjnych udostępniania informacji, w tym kosztów utrzymania i rozwoju rejestru.”;

f) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie wymagają, by informacje przechowywane w centralnym rejestrze, o którym mowa w ust. 3a, były odpowiednie, dokładne i aktualne oraz wprowadzają w tym celu odpowiednie mechanizmy. Mechanizmy takie obejmują nałożenie na podmioty zobowiązane, a w stosownych przypadkach i w zakresie, w jakim wymóg ten nie zakłóca niepotrzebnie ich zadań, na właściwe organy, obowiązku zgłaszania wszelkich odkrytych przez nie rozbieżności między informacjami o beneficjentach rzeczywistych dostępnymi w centralnych rejestrach a informacjami o beneficjentach rzeczywistych, do których te podmioty lub organy mają dostęp. W przypadku zgłoszenia rozbieżności państwa członkowskie zapewniają, aby w sposób terminowy podjęte zostały odpowiednie działania w celu wyjaśnienia rozbieżności oraz, w stosownych przypadkach, aby w międzyczasie w rejestrze centralnym umieszczono wzmiankę na ten temat.”;

g) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy i jednostki analityki finansowej były w stanie terminowo i bezpłatnie dostarczyć informacje, o których mowa w ust. 1 i 3, właściwym organom i jednostkom analityki finansowej w innych państwach członkowskich.”;

h) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7a. W wyjątkowych okolicznościach określonych w prawie krajowym, gdy dostęp, o którym mowa w ust. 4 akapit pierwszy lit. b), c) i d), narażałby beneficjenta rzeczywistego na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia, bądź jeżeli beneficjent rzeczywisty jest osobą małoletnią lub z innych względów nieposiadającą pełnej zdolności do czynności prawnych, państwa członkowskie mogą w indywidualnych przypadkach przewidzieć wyłączenie takiego dostępu w odniesieniu do całości lub części informacji o beneficjentach rzeczywistych. Państwa członkowskie zapewniają, by takie wyłączenia były przyznawane po przeprowadzeniu szczegółowej oceny wyjątkowego charakteru okoliczności. Zagwarantowane musi być prawo do kontroli administracyjnej decyzji o przyznaniu wyłączenia oraz do skutecznego środka zaskarżenia. Państwo członkowskie, które przyznało wyłączenia, publikuje roczne dane statystyczne dotyczące liczby udzielonych wyłączeń wraz z uzasadnieniem oraz przekazuje te dane Komisji.

Wyłączenia przyznane na mocy akapitu pierwszego nie mają zastosowania do instytucji kredytowych i finansowych, ani do podmiotów zobowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. b), które są urzędnikami publicznymi.

W przypadkach, w których państwo członkowskie podejmuje decyzję o ustanowieniu wyłączenia zgodnie z akapitem pierwszym, nie ogranicza ono dostępu do informacji właściwym organom i jednostkom analityki finansowej.”;

i) uchyla się ust. 8;

j) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Państwa członkowskie zapewniają integrację centralnych rejestrów, o których mowa w ust. 3a niniejszego artykułu, za pomocą europejskiej centralnej platformy ustanowionej w art. 22 ust. 1 dyrektywy (UE) 2017/1132. Połączenia centralnych rejestrów państw członkowskich z platformą dokonuje się zgodnie ze specyfikacjami technicznymi i procedurami ustanowionymi w aktach wykonawczych przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 24 dyrektywy (UE) 2017/1132 oraz z art. 31a niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie zapewniają dostępność informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, za pośrednictwem systemu integracji rejestrów ustanowionego w art. 22 ust. 2 dyrektywy (UE) 2017/1132 zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich wdrażającym ust. 4 i 5 niniejszego artykułu.

Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby za pośrednictwem krajowych rejestrów i systemu integracji rejestrów udostępniane były wyłącznie aktualne informacje, o których mowa w ust. 1, odnoszące się do osób faktycznie będących beneficjentami rzeczywistymi, oraz aby dostęp do tych informacji był zgodny z zasadami ochrony danych.

Informacje, o których mowa w ust. 1, są dostępne w krajowych rejestrach i systemie integracji rejestrów przez okres co najmniej 5 lat, lecz nie dłuższy niż 10 lat od ustania podstawy rejestracji informacji o beneficjentach rzeczywistych, o których mowa w ust. 3a. Państwa członkowskie współpracują z Komisją w celu wdrożenia różnych typów dostępu zgodnie z ust. 4 i 4a.”;

k) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o kategoriach, cechach charakterystycznych, nazwach i, w stosowanych przypadkach, podstawach prawnych trustów i podobnych porozumień prawnych, o których mowa w ust. 1, do dnia 10 lipca 2019 r. Komisja publikuje do dnia 10 września 2019 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* skonsolidowany wykaz takich trustów i podobnych porozumień prawnych.

Do dnia 26 czerwca 2020 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające, czy wszystkie trusty i podobne porozumienia prawne, o których mowa w ust. 1, regulowane prawem państw członkowskich, zostały należycie zidentyfikowane i objęte obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy. W stosownych przypadkach Komisja podejmuje niezbędne działania w odpowiedzi na wnioski płynące z tego sprawozdania.”;

17) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 31a

Akty wykonawcze

W razie potrzeby, oprócz aktów wykonawczych przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 24 dyrektywy (UE) 2017/1132 oraz zgodnie z zakresem stosowania art. 30 i 31 niniejszej dyrektywy, Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych specyfikacje techniczne i procedury niezbędne, by zapewnić integrację centralnych rejestrów państw członkowskich, o której mowa w art. 30 ust. 10 i art. 31 ust. 9, w odniesieniu do:

- a) specyfikacji technicznej określającej zestaw danych technicznych niezbędnych, by platforma realizowała swoje funkcje, jak również metodę przechowywania, wykorzystywania i ochrony takich danych;
- b) wspólnych kryteriów, zgodnie z którymi informacje o beneficjentach rzeczywistych są dostępne za pośrednictwem systemu integracji rejestrów, zależnie od poziomu dostępu przyznanego przez państwa członkowskie;
- c) szczegółów technicznych dotyczących sposobu, w jaki mają być udostępniane informacje o beneficjentach rzeczywistych;
- d) technicznych warunków dostępności usług świadczonych przez system integracji rejestrów;
- e) technicznych zasad wdrażania różnych typów dostępu do informacji o beneficjentach rzeczywistych zgodnie z art. 30 ust. 5 i art. 31 ust. 4;
- f) sposobów płatności, w przypadku gdy dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych wymaga uiszczenia opłaty zgodnie z art. 30 ust. 5a i art. 31 ust. 4a, z uwzględnieniem dostępnych metod płatności, takich jak zdalne transakcje płatnicze.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 64a ust. 2.

W swoich aktach wykonawczych Komisja dąży do ponownego wykorzystania sprawdzonych technologii i istniejących praktyk. Komisja zapewnia, aby systemy, które mają zostać opracowane nie generowały kosztów przekraczających poziom, jaki jest bezwzględnie konieczny dla wdrożenia niniejszej dyrektywy. Akty wykonawcze Komisji muszą zapewniać przejrzystość i być oparte na wymianie doświadczeń i informacji między Komisją a państwami członkowskimi.”;

18) w art. 32 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„9. Bez uszczerbku dla art. 34 ust. 2, w związku z wykonywaniem swoich zadań każda jednostka analityki finansowej musi być uprawniona do żądania od dowolnego podmiotu zobowiązanego informacji, uzyskania ich i ich wykorzystania w celu wskazanym w ust. 1 niniejszego artykułu, nawet jeżeli nie przekazano wcześniej zgłoszenia na podstawie art. 33 ust. 1 lit. a) lub art. 34 ust. 1.”;

19) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 32a

1. Państwa członkowskie ustanawiają scentralizowane automatyczne mechanizmy, takie jak centralne rejestry lub centralne systemy wyszukiwania danych elektronicznych, które umożliwiają terminową identyfikację dowolnej osoby fizycznej lub prawnej posiadającej lub kontrolującej rachunki płatnicze oraz rachunki bankowe identyfikowane za pomocą IBAN, zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 (*), a także skrytki depozytowe w instytucji kredytowej na ich terytorium. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o specyfice tych mechanizmów krajowych.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje przechowywane w scentralizowanych mechanizmach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, były bezpośrednio i natychmiastowo dostępne dla krajowych jednostek analityki finansowej z zachowaniem ich pierwotnej formy i treści. Informacje te są również dostępne dla właściwych organów krajowych do celów wykonywania ich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie jednostki analityki finansowej były w stanie dostarczyć terminowo informacje przechowywane w scentralizowanych mechanizmach, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, każdej innej jednostce analityki finansowej, zgodnie z art. 53.

3. Następujące informacje muszą być dostępne oraz musi istnieć możliwość ich wyszukiwania za pomocą scentralizowanych mechanizmów, o których mowa w ust. 1:

- w przypadku klienta będącego posiadaczem rachunku i dowolnej osoby, która twierdzi, że działa w imieniu klienta: imię i nazwisko lub nazwa, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych transponujących art. 13 ust. 1 lit. a) albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym,
- w przypadku beneficjenta rzeczywistego klienta będącego posiadaczem rachunku: imię i nazwisko lub nazwa, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych transponujących art. 13 ust. 1 lit. b) albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym,
- w przypadku rachunku bankowego lub płatniczego: numer IBAN oraz data otwarcia i zamknięcia rachunku,
- w przypadku skrytki depozytowej: imię i nazwisko lub nazwa najemcy, uzupełnione pozostałymi danymi umożliwiającymi ustalenie tożsamości wymaganymi na mocy przepisów krajowych transponujących art. 13 ust. 1 albo niepowtarzalnym numerem identyfikacyjnym i czasem trwania najmu.

4. Państwa członkowskie mogą rozważyć objęcie obowiązkiem udostępniania z możliwością wyszukiwania za pomocą scentralizowanych mechanizmów innych informacji uznawanych za mające zasadnicze znaczenie dla jednostek analityki finansowej i właściwych organów do celów wykonywania ich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy.

5. Do dnia 26 czerwca 2020 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające warunki oraz specyfikacje techniczne i procedury dotyczące zapewnienia bezpiecznej i skutecznej integracji scentralizowanych automatycznych mechanizmów. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszyć będzie wniosek ustawodawczy.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).”;

20) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 32b

1. Państwa członkowskie zapewniają jednostkom analityki finansowej i właściwym organom dostęp do informacji, które umożliwiają terminową identyfikację dowolnej osoby fizycznej lub prawnej będącej właścicielem nieruchomości, w tym za pomocą rejestrów lub systemów wyszukiwania danych elektronicznych, jeżeli takie rejestry lub systemy są dostępne.

2. Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające konieczność i proporcjonalność harmonizacji informacji zawartych w rejestrach oraz potrzebę integracji tych rejestrów. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszyć będzie wniosek ustawodawczy.”;

21) art. 33 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) bezpośrednim dostarczaniu jednostce analityki finansowej, na jej wniosek, wszelkich niezbędnych informacji.”;

22) w art. 34 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Organy samorządu zawodowego wyznaczone przez państwa członkowskie publikują roczne sprawozdanie zawierające informacje na temat:

a) środków podjętych na podstawie art. 58, 59 i 60;

b) w stosownych przypadkach, liczby zgłoszeń dotyczących naruszeń, o których mowa w art. 61;

c) liczby zgłoszeń otrzymanych przez organ samorządu zawodowego, o których mowa w ust. 1, oraz, w stosownych przypadkach, liczby zgłoszeń przekazanych jednostce analityki finansowej przez organ samorządu zawodowego;

d) w stosownych przypadkach, liczby i opisu środków podjętych zgodnie z art. 47 i 48 w ramach monitorowania przestrzegania przez podmioty zobowiązane obowiązków nałożonych na nie na mocy:

(i) art. 10–24 (należyta staranność wobec klienta);

(ii) art. 33, 34 i 35 (zgłaszanie podejrzanych transakcji);

(iii) art. 40 (przechowywanie dokumentacji); oraz

(iv) art. 45 i 46 (kontrole wewnętrzne).”;

23) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 38

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby osoby fizyczne – w tym pracownicy i przedstawiciele podmiotu zobowiązanego – które zgłaszają podejrzenia co do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w ramach swoich struktur wewnętrznych lub jednostce analityki finansowej, były prawnie chronione przed narażeniem na groźby lub odwetowe lub wrogie działania, a w szczególności przed negatywnymi działaniami lub dyskryminacją w kontekście zatrudnienia.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby osoby fizyczne, które są narażone na groźby, odwetowe lub wrogie działania lub negatywne działania lub dyskryminację w kontekście zatrudnienia w związku ze zgłoszeniem podejrzeń co do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w ramach swoich struktur wewnętrznych lub jednostce analityki finansowej, były uprawnione do złożenia skargi do odpowiednich właściwych organów w bezpieczny sposób. Bez uszczerbku dla poufności informacji gromadzonych przez jednostkę analityki finansowej, państwa członkowskie zapewniają też, aby takie osoby fizyczne miały prawo do skutecznych środków ochrony swoich praw na mocy niniejszego ustępu.”;

24) art. 39 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakaz określony w ust. 1 niniejszego artykułu nie uniemożliwia ujawniania informacji pomiędzy instytucjami kredytowymi i finansowymi z państw członkowskich, pod warunkiem że należą one do tej samej grupy, ani między tymi podmiotami a ich oddziałami i jednostkami zależnymi z większościowym udziałem tych podmiotów, które to oddziały i jednostki zależne mają siedzibę w państwach trzecich, pod warunkiem że przedmiotowe oddziały i jednostki zależne w pełni stosują się do strategii i procedur obejmujących całą grupę, łącznie z procedurami dotyczącymi wymiany informacji w obrębie grupy, zgodnie z art. 45, oraz że przedmiotowe strategie i procedury obejmujące całą grupę są zgodne z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie.”;

25) w art. 40 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) w przypadku należytej staranności wobec klienta – kopii dokumentów i informacji niezbędnych do spełnienia wymogów należytej staranności wobec klienta określonych w rozdziale II, w tym, o ile są dostępne, informacji uzyskanych za pomocą środków identyfikacji elektronicznej, odpowiednich usług zaufania określonych w rozporządzeniu (UE) nr 910/2014 lub wszelkich innych bezpiecznych, zdalnych lub elektronicznych procesów identyfikacji regulowanych, uznanych, zatwierdzonych lub przyjętych przez właściwe organy krajowe, przez okres pięciu lat od zakończenia stosunków gospodarczych z danym klientem lub od daty przeprowadzenia sporadycznej transakcji.”;

b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Okres zatrzymywania, o którym mowa w niniejszym ustępie, w tym dodatkowy okres zatrzymywania, nieprzekraczający pięciu dodatkowych lat, ma również zastosowanie do danych dostępnych za pomocą scentralizowanych mechanizmów, o których mowa w art. 32a.”;

26) art. 43 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 43

Przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszej dyrektywy do celów zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 1, uznaje się za działanie leżące w interesie publicznym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U.L 119 z 4.5.2016, s. 1).”;

27) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 44

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby – na potrzeby udziału w przygotowaniu oceny ryzyka zgodnie z art. 7 – były zdolne do prowadzenia przeglądów skuteczności swoich systemów zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu poprzez prowadzenie kompleksowych statystyk dotyczących kwestii istotnych dla skuteczności takich systemów.

2. Statystyki, o których mowa w ust. 1, obejmują:

- a) dane określające wielkość i znaczenie poszczególnych sektorów objętych zakresem niniejszej dyrektywy, w tym liczbę osób fizycznych i podmiotów, a także znaczenie gospodarcze każdego sektora;
- b) dane liczbowe dotyczące zgłaszania, dochodzeń i postępowań sądowych w ramach krajowego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, w tym liczbę zgłoszeń o podejrzanych transakcjach przedstawionych jednostce analityki finansowej, działania następcze podjęte w związku z tymi zgłoszeniami oraz, w skali roku, liczbę spraw, w których przeprowadzono dochodzenie, liczbę osób ściganych i osób skazanych za przestępstwa polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu, rodzaje przestępstw źródłowych, o ile takie informacje są dostępne, oraz wartość w euro zabezpieczonego, zajętego lub skonfiskowanego mienia;
- c) o ile są dostępne, dane określające liczbę i odsetek zgłoszeń, w następstwie których podjęto dalsze dochodzenie, wraz ze sprawozdaniem rocznym dla podmiotów zobowiązanych opisującym szczegółowo przydatność przedstawionych przez nie zgłoszeń oraz działania podjęte w ich następstwie;
- d) dane dotyczące liczby transgranicznych wniosków o udzielenie informacji, jakie zostały złożone, wpłynęły, zostały odrzucone oraz częściowo lub w całości zostały rozpatrzone przez jednostkę analityki finansowej, w podziale na państwa, z których wpłynęły wnioski;
- e) zasoby ludzkie przydzielone właściwym organom odpowiedzialnym za nadzór w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz zasoby ludzkie przydzielone jednostkom analityki finansowej w celu wypełnienia zadań określonych w art. 32;
- f) liczba działań nadzorczych przeprowadzonych na miejscu i zdalnie, liczba naruszeń stwierdzonych w wyniku działań nadzorczych oraz kary i środki administracyjne zastosowane przez organy nadzoru.

3. Państwa członkowskie zapewniają coroczną publikację skonsolidowanego zestawienia swoich statystyk.

4. Państwa członkowskie corocznie przekazują Komisji statystyki, o których mowa w ust. 2. Komisja publikuje sprawozdanie roczne podsumowujące i wyjaśniające statystyki, o których mowa w ust. 2, i udostępnia je na swojej stronie internetowej.”;

28) art. 45 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie i europejskie urzędy nadzoru informują się wzajemnie o przypadkach, w których prawo państwa trzeciego nie pozwala na wdrożenie strategii i procedur wymaganych na mocy ust. 1. W takich przypadkach można podjąć skoordynowane działania w celu znalezienia rozwiązania. W ocenie tego, które państwa trzecie nie pozwalają wdrożyć strategii i procedur wymaganych na mocy ust. 1, państwa członkowskie i europejskie urzędy nadzoru biorą pod uwagę wszelkie ograniczenia prawne mogące stać na przeszkodzie prawidłowemu wdrożeniu tych strategii i procedur, w tym obowiązek zachowania tajemnicy, ochronę danych i inne ograniczenia utrudniające wymianę informacji, jakie mogą mieć znaczenie w tym zakresie.”;

29) art. 47 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty świadczące usługi wymiany walut pomiędzy walutami wirtualnymi a fiducyjnymi i dostawcy kont waluty wirtualnej podlegali obowiązkowi rejestracji, aby kantory wymiany walut i biura realizujące czeki oraz podmioty świadczące usługi na rzecz trustów lub spółek podlegały obowiązkowi uzyskania zezwolenia lub rejestracji, a podmioty świadczące usługi w zakresie gier hazardowych były regulowane.”;

30) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Aby ułatwić i wspierać skuteczną współpracę, a zwłaszcza wymianę informacji, państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz właściwych organów podmiotów zobowiązanych, wymienionych w art. 2 ust. 1, wraz z ich danymi kontaktowymi. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje przekazywane Komisji były aktualizowane.

Komisja publikuje rejestr tych organów i ich dane kontaktowe na swojej stronie internetowej. Organy ujęte w rejestrze służą, w granicach swych kompetencji, za punkt kontaktowy dla właściwych organów będących ich odpowiednikami w innych państwach członkowskich. Organy nadzoru finansowego państw członkowskich służą również za punkt kontaktowy dla europejskich urzędów nadzoru.

W celu zapewnienia właściwego egzekwowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie wymagają, aby wszystkie podmioty zobowiązane podlegały odpowiedniemu nadzorowi, obejmującemu uprawnienia w zakresie nadzoru prowadzonego na miejscu i zdalnie, oraz podejmują stosowne i proporcjonalne środki administracyjne w celu naprawy sytuacji w przypadku naruszeń.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy posiadały odpowiednie uprawnienia, łącznie z uprawnieniem do nakazania przedstawienia wszelkich informacji mających znaczenie dla monitorowania zgodności z przepisami i przeprowadzania kontroli, oraz dysponowały adekwatnymi zasobami finansowymi, ludzkimi i technicznymi do wykonywania swoich zadań. Państwa członkowskie zapewniają, by personel tych organów cechował się wysoką etyką zawodową oraz odpowiednimi kwalifikacjami i zachowywał wysokie standardy zawodowe, w tym standardy w zakresie poufności, ochrony danych i postępowania w przypadku konfliktów interesów.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy państwa członkowskiego, w którym dany podmiot zobowiązany zarządza zakładami, nadzorowały przestrzeganie przez te zakłady krajowych przepisów tego państwa członkowskiego transponujących niniejszą dyrektywę.

W przypadku instytucji kredytowych i finansowych będących częścią grupy państwa członkowskie zapewniają, by do celów określonych w akapicie pierwszym właściwe organy państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jednostka dominująca, współpracowały z właściwymi organami państw członkowskich, w których siedzibę mają zakłady należące do grupy.

W przypadku zakładów, o których mowa w art. 45 ust. 9, nadzór, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, może obejmować podejmowanie stosownych i proporcjonalnych środków w celu zaradzenia poważnym uchybieniom wymagającym natychmiastowych działań naprawczych. Środki te mają charakter tymczasowy i zaprzestaje się ich stosowania, gdy zaradzi się stwierdzonym uchybieniom, w tym z pomocą właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia podmiotu zobowiązanego lub we współpracy z tymi organami, zgodnie z art. 45 ust. 2.”;

d) w ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku instytucji kredytowych i finansowych będących częścią grupy państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę jednostka dominująca, nadzorowały skuteczne wdrażanie strategii i procedur obejmujących całą grupę, o których mowa w art. 45 ust. 1. W tym celu państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę instytucje kredytowe i finansowe będące częścią grupy, współpracowały z właściwymi organami państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę jednostka dominująca.”;

31) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 49

Państwa członkowskie zapewniają, by decydenci polityczni, jednostki analityki finansowej, organy nadzoru i inne właściwe organy biorące udział w przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i zwalczaniu finansowania terroryzmu, a także organy podatkowe i organy ścigania działające w ramach zakresu stosowania niniejszej dyrektywy, posiadali skuteczne mechanizmy umożliwiające im współpracę i koordynację działań na poziomie krajowym w zakresie opracowywania i wdrażania strategii oraz działań mających na celu zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, również z myślą o wypełnieniu ich obowiązku na mocy art. 7.”;

32) w rozdziale VI sekcja 3 dodaje się podsekcję w brzmieniu:

„Podsekcja IIa

Współpraca między właściwymi organami państw członkowskich

Artykuł 50a

Państwa członkowskie nie zakazują wymiany informacji ani pomocy pomiędzy właściwymi organami do celów niniejszej dyrektywy ani nie nakładają nieuzasadnionych lub nadmiernie restrykcyjnych warunków dotyczących takiej wymiany informacji lub pomocy. Państwa członkowskie zapewniają w szczególności, aby właściwe organy nie rozpatrywały odmownie wniosków o pomoc na podstawie następujących przesłanek:

- a) uznaje się, że wniosek dotyczy także kwestii podatkowych;
- b) prawo krajowe wymaga, by podmioty zobowiązane przestrzegały zasad tajności lub poufności, z wyjątkiem przypadków, gdy żądane informacje są chronione zasadą poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem lub tajemnicą zawodową określoną prawem, zgodnie z art. 34 ust. 2;
- c) w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, prowadzone jest śledztwo, dochodzenie lub postępowanie, chyba że udzielenie pomocy zaszkodziłoby takiemu śledztwu, dochodzeniu lub postępowaniu;
- d) charakter lub status właściwego organu występującego z wnioskiem różni się od charakteru lub statusu właściwego organu, będącego jego odpowiednikiem, do którego składany jest wniosek.”;

33) w art. 53 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, by jednostki analityki finansowej wymieniały między sobą – z własnej inicjatywy lub na żądanie – wszelkie informacje mogące mieć znaczenie w kontekście przetwarzania lub analizy informacji przez daną jednostkę analityki finansowej i związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu oraz osobą fizyczną lub prawną zaangażowaną w te działania, niezależnie od rodzaju powiązanego przestępstwa źródłowego i nawet jeżeli w momencie wymiany informacji nie jest określony rodzaj powiązanego przestępstwa źródłowego.”;

b) ust. 2 akapit drugie zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Ta jednostka analityki finansowej uzyskuje informacje zgodnie z art. 33 ust. 1 i niezwłocznie przekazuje odpowiedź.”;

34) w art. 54 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby jednostki analityki finansowej wyznaczyły przynajmniej jedną osobę kontaktową lub punkt kontaktowy odpowiedzialny za przyjmowanie wniosków o udzielenie informacji od jednostek analityki finansowej z innych państw członkowskich.”;

35) art. 55 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, aby jednostka analityki finansowej, do której skierowano wniosek, jak najszybciej i w jak najszerszym możliwym zakresie udzieliła uprzedniej zgody na przekazanie informacji właściwym organom, niezależnie od rodzaju powiązanego przestępstwa źródłowego. Jednostka analityki finansowej, do której skierowano wniosek, nie może odmówić zgody na takie przekazanie informacji, chyba że wykraczałoby to poza

zakres zastosowania jej przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu lub mogło zaszkodzić dochodzeniu, lub w inny sposób było niezgodne z podstawowymi zasadami prawa krajowego danego państwa członkowskiego. Wszelka odmowa udzielenia zgody musi być należyście wyjaśniona. Wyjątki te muszą być sprecyzowane w sposób zapobiegający nadużyciom i nieuzasadnionym ograniczeniom w przekazywaniu informacji właściwym organom.”;

36) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 57

Różnice między definicjami przestępstw źródłowych, o których mowa w art. 3 pkt 4, zawartymi w prawie krajowym poszczególnych państw nie mogą wpływać na zdolność jednostek analityki finansowej do udzielania pomocy innej jednostce analityki finansowej ani ograniczać wymiany, rozpowszechniania i wykorzystania informacji na podstawie art. 53, 54 i 55.”;

37) w rozdziale VI sekcja 3 dodaje się podsekcję w brzmieniu:

„Podsekcja IIIa

Współpraca między właściwymi organami nadzorującymi instytucje kredytowe i finansowe oraz innymi organami związanymi tajemnicą zawodową

Artykuł 57a

1. Państwa członkowskie wymagają, aby wszystkie osoby, które pracują lub pracowały dla właściwych organów nadzorujących instytucje kredytowe i finansowe w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, oraz biegłych rewidentów lub specjalistów działających w imieniu takich właściwych organów obowiązywała tajemnica zawodowa.

Z zastrzeżeniem przypadków podlegających przepisom prawa karnego, poufne informacje uzyskiwane przez osoby, o których mowa w akapicie pierwszym, w trakcie pełnienia przez nie obowiązków na podstawie niniejszej dyrektywy mogą być ujawniane tylko w postaci skróconej lub zbiorczej, w taki sposób, aby nie było możliwe zidentyfikowanie poszczególnych instytucji kredytowych i finansowych.

2. Ust. 1 nie uniemożliwia wymiany informacji między:

- a) właściwymi organami nadzorującymi instytucje kredytowe i finansowe w danym państwie członkowskim zgodnie z niniejszą dyrektywą lub z innymi aktami ustawodawczymi dotyczącymi nadzoru nad instytucjami kredytowymi i finansowymi;
- b) właściwymi organami nadzorującymi instytucje kredytowe i finansowe w różnych państwach członkowskich zgodnie z niniejszą dyrektywą lub z innymi aktami ustawodawczymi dotyczącymi nadzoru nad instytucjami kredytowymi i finansowymi, w tym Europejskim Bankiem Centralnym (EBC) działającym zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013 (*). Ta wymiana informacji podlega warunkom tajemnicy zawodowej określonym w ust. 1.

Do dnia 10 stycznia 2019 r. właściwe organy nadzorujące instytucje kredytowe i finansowe zgodnie z niniejszą dyrektywą oraz EBC, działający na podstawie art. 27 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 i art. 56 akapit pierwszy lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE (**), zawierają, przy wsparciu europejskich urzędów nadzoru, porozumienie w sprawie praktycznych aspektów wymiany informacji.

3. Właściwe organy nadzorujące instytucje kredytowe i finansowe i otrzymujące poufne informacje, o których mowa w ust. 1, wykorzystują te informacje jedynie:

- a) do wykonywania obowiązków ciążących na nich na mocy niniejszej dyrektywy lub innych aktów ustawodawczych dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, obowiązków w zakresie regulacji ostrożnościowej oraz obowiązków w zakresie nadzoru nad instytucjami kredytowymi i finansowymi, co obejmuje również nakładanie kar;
- b) przy odwoływaniu się od decyzji właściwego organu nadzorującego instytucje kredytowe i finansowe, co obejmuje również postępowanie sądowe;
- c) w postępowaniu sądowym wszczętym na podstawie przepisów szczególnych prawa Unii przyjętych w dziedzinie objętej zakresem stosowania niniejszej dyrektywy lub w dziedzinie regulacji ostrożnościowej i nadzoru nad instytucjami kredytowymi i finansowymi.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy nadzorujące instytucje kredytowe i finansowe, bez względu na ich charakter czy status, współpracowały ze sobą w jak największym zakresie dla celów określonych w niniejszej dyrektywie. Współpraca ta obejmuje również zdolność prowadzenia – w granicach uprawnień właściwego organu, do którego skierowano wniosek – dochodzeń w imieniu właściwego organu składającego wniosek oraz późniejszą wymianę informacji uzyskanych w wyniku tych dochodzeń.

5. Państwa członkowskie mogą zezwolić swoim krajowym właściwym organom nadzorującym instytucje kredytowe i finansowe na zawieranie porozumień o współpracy przewidujących współpracę i wymianę poufnych informacji z właściwymi organami państw trzecich, które są odpowiednikami tych krajowych właściwych organów. Takie porozumienia o współpracy są zawierane na zasadzie wzajemności i wyłącznie wtedy, gdy ujawniane informacje są chronione tajemnicą zawodową w stopniu co najmniej równoważnym temu, o którym mowa w ust. 1. Informacje poufne wymieniane na podstawie tych porozumień o współpracy są wykorzystywane do wykonywania przez te organy zadań nadzorczych.

W przypadku gdy wymieniane informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, są one ujawniane jedynie za wyraźną zgodą właściwego organu, który je przekazał, i – w stosownych przypadkach – jedynie do celów, na które organ ten udzielił zgody.

Artykuł 57b

1. Niezależnie od art. 57a ust. 1 i 3 i bez uszczerbku dla art. 34 ust. 2 państwa członkowskie mogą zezwolić na wymianę informacji między właściwymi organami, w tym samym państwie członkowskim lub w innych państwach członkowskich, między właściwymi organami i organami, którym powierzono sprawowanie nadzoru nad podmiotami sektora finansowego, oraz osobami fizycznymi lub prawnymi podczas wykonywania ich działalności zawodowej zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 i organami odpowiedzialnymi prawnie za nadzorowanie rynków finansowych podczas wykonywania przez nie ich odpowiednich funkcji nadzorczych.

Wszystkie otrzymane informacje są w każdym przypadku objęte wymogami tajemnicy zawodowej co najmniej równoważnymi wymogom, o których mowa w art. 57a ust. 1.

2. Niezależnie od art. 57a ust. 1 i 3 państwa członkowskie mogą, na mocy przepisów prawa krajowego, zezwolić na ujawnienie niektórych informacji innym organom krajowym odpowiedzialnym prawnie za nadzorowanie rynków finansowych lub posiadającym wyznaczone obowiązki w zakresie zwalczania lub prowadzenia dochodzeń w sprawach prania pieniędzy, powiązanych przestępstw źródłowych lub finansowania terroryzmu.

Poufne informacje wymieniane na podstawie niniejszego ustępu mogą być jednak wykorzystywane wyłącznie do wykonywania przez zainteresowane organy zadań przewidzianych prawem. Osoby mające dostęp do takich informacji muszą być objęte wymogami tajemnicy zawodowej co najmniej równoważnymi wymogom, o których mowa w art. 57a ust. 1.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić na ujawnianie niektórych informacji dotyczących nadzoru nad instytucjami kredytowymi w zakresie zapewniania zgodności z niniejszą dyrektywą parlamentarnym komisjom śledczym, trybunałom obrachunkowym oraz innym podmiotom odpowiedzialnym za prowadzenie dochodzeń w danym państwie członkowskim na następujących warunkach:

- a) podmioty te posiadają dokładnie określone uprawnienia na mocy prawa krajowego w zakresie prowadzenia dochodzeń lub kontroli dotyczących działań organów odpowiedzialnych za nadzór nad tymi instytucjami kredytowymi lub za przepisy regulujące taki nadzór;
- b) informacje te są bezwzględnie konieczne do realizacji uprawnień, o których mowa w lit. a);
- c) osoby posiadające dostęp do informacji podlegają, na podstawie prawa krajowego, wymogom tajemnicy zawodowej co najmniej równoważnym wymogom, o których mowa w art. 57a ust. 1;
- d) w przypadku gdy informacje pochodzą z innego państwa członkowskiego, nie mogą być one ujawniane bez wyraźnej zgody właściwych organów, które je ujawniły, a ujawnienie może nastąpić wyłącznie do celów, na które organy te udzieliły zgody.

(*) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).;

38) w art. 58 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają ponadto, aby ich właściwe organy po stwierdzeniu naruszeń podlegających sankcjom karnym w odpowiednim czasie informowały o tym organy ścigania.”;

39) w art. 61 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie przez właściwe organy oraz, w stosownych przypadkach, organy samorządu zawodowego skutecznych i niezawodnych mechanizmów zachęcających do zgłaszania właściwym organom oraz, w stosownych przypadkach, organom samorządu zawodowego potencjalnych lub faktycznych naruszeń przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę.

W tym celu zapewniają co najmniej jeden bezpieczny kanał komunikacji dla zgłoszeń, o których mowa w akapicie pierwszym. Kanały takie muszą zapewniać, aby tożsamość osób przekazujących informacje była znana wyłącznie właściwym organom oraz, w stosownych przypadkach, organom samorządu zawodowego.”;

b) w ust. 3 dodaje się akapity w brzmieniu:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby osoby fizyczne – w tym pracownicy i przedstawiciele podmiotu zobowiązanego – które zgłaszają podejrzenia co do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w ramach swoich struktur wewnętrznych lub jednostce analityki finansowej, były prawnie chronione przed narażeniem na groźby lub odwetowe lub wrogie działania, a w szczególności przed negatywnymi działaniami lub dyskryminacją w kontekście zatrudnienia.

Państwa członkowskie zapewniają, aby osoby fizyczne, które są narażone na groźby, wrogie działania lub negatywne działania lub dyskryminację w kontekście zatrudnienia w związku ze zgłoszeniem podejrzeń co do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w ramach struktur wewnętrznych lub jednostce analityki finansowej, były uprawnione do złożenia skargi do odpowiednich właściwych organów w bezpieczny sposób. Bez uszczerbku dla poufności informacji gromadzonych przez jednostkę analityki finansowej, państwa członkowskie zapewniają też, aby takie osoby miały prawo do skutecznych środków ochrony swoich praw na mocy niniejszego ustępu.”;

40) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 64a

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zapobiegania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu (zwany dalej „komitetem”), o którym mowa w art. 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

41) art. 65 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 65

1. Do dnia 11 stycznia 2022 r., a następnie co trzy lata Komisja sporządza sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy i przedkłada je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Sprawozdanie to zawiera w szczególności:

a) opis przyjętych szczególnych środków i mechanizmów ustanowionych na poziomie Unii i państw członkowskich w celu zapobiegania i przeciwdziałania pojawiającym się problemom i nowym zjawiskom, które stwarzają zagrożenie dla unijnego systemu finansowego;

b) działania następcze podjęte na poziomie Unii i państw członkowskich w związku ze zgłaszanymi im obawami, w tym skargami na prawo krajowe utrudniające właściwym organom i organom samorządu zawodowego wykonywanie ich uprawnień nadzorczych i dochodzeniowych;

- c) opis dostępności dla właściwych organów i jednostek analityki finansowej w państwach członkowskich informacji istotnych dla zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do celów prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;
- d) opis międzynarodowej współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami i jednostkami analityki finansowej;
- e) opis działań Komisji koniecznych do sprawdzenia, czy państwa członkowskie podejmują działania zgodnie z niniejszą dyrektywą i do oceny pojawiających się problemów i nowych zjawisk w państwach członkowskich;
- f) analizę wykonalności szczególnych środków i mechanizmów na poziomie Unii i państw członkowskich w zakresie możliwości gromadzenia i dostępu do informacji o beneficjentach rzeczywistych podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych zarejestrowanych poza Unią wraz z analizą proporcjonalności środków, o których mowa w art. 20 lit. b);
- g) ocenę przestrzegania praw podstawowych i zasad zapisanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

Pierwszemu sprawozdaniu, które zostanie opublikowane do dnia 11 stycznia 2022 r., towarzyszyć będą w razie konieczności odpowiednie wnioski ustawodawcze, w tym, w stosownych przypadkach, dotyczące walut wirtualnych, upoważnień do stworzenia i utrzymywania centralnej bazy danych rejestrującej tożsamości użytkowników i adresy kont waluty wirtualnej, dostępnej dla jednostek analityki finansowej, a także wzorów oświadczeń własnych do wypełnienia przez użytkowników waluty wirtualnej, poprawy współpracy między biurami ds. odzyskiwania mienia państw członkowskich oraz opartego na ocenie ryzyka stosowania środków, o których mowa w art. 20 lit. b).

2. Do dnia 1 czerwca 2019 r. Komisja oceni ramy współpracy jednostek analityki finansowej z państwami trzecimi oraz przeszkody i możliwości w zakresie zacieśnienia współpracy między jednostkami analityki finansowej w Unii, w tym możliwość ustanowienia mechanizmu koordynacji i wsparcia.

3. W stosownych przypadkach Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające potrzebę i proporcjonalność obniżenia wartości procentowej do celów identyfikacji beneficjentów rzeczywistych podmiotów prawnych w świetle zaleceń w tym zakresie wydanych przez organizacje międzynarodowe i organy normalizacyjne posiadające kompetencje w dziedzinie zapobiegania praniu pieniędzy i zwalczania finansowania terroryzmu w wyniku nowej oceny, a w stosownych przypadkach przedstawia również wniosek ustawodawczy.”;

42) art. 67 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 26 czerwca 2017 r.

Państwa członkowskie stosują art. 12 ust. 3 od dnia 10 lipca 2020 r.

Państwa członkowskie ustanawiają rejestry, o których mowa w art. 30, do dnia 10 stycznia 2020 r., rejestry, o których mowa w art. 31, do dnia 10 marca 2020 r. i scentralizowane automatyczne mechanizmy, o których mowa w art. 32a, do dnia 10 września 2020 r.

Komisja zapewnia integrację rejestrów, o których mowa w art. 30 i 31, we współpracy z państwami członkowskimi, do dnia 10 marca 2021 r.

Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst przepisów, o których mowa w niniejszym ustępie.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.”;

43) załącznik II pkt 3 wprowadzenie otrzymuje brzmienie:

„3) Geograficzne czynniki ryzyka – rejestracja, siedziba, miejsce zamieszkania w następujących państwach:”;

44) w załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„g) klienci będący obywatelami państw trzecich i ubiegający się o prawo pobytu lub obywatelstwo w państwie członkowskim w zamian za transfery kapitałowe, nabycie własności lub obligacji skarbowych bądź inwestycje w podmioty o charakterze korporacyjnym w danym państwie członkowskim;”;

b) w pkt 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) niebezpośrednie stosunki gospodarcze lub transakcje, bez określonych zabezpieczeń, np. środków identyfikacji elektronicznej, odpowiednich usług zaufania zdefiniowanych w rozporządzeniu (UE) nr 910/2014 lub wszelkich innych bezpiecznych, zdalnych lub elektronicznych procesów identyfikacji regulowanych, uznanych, zatwierdzonych lub przyjętych przez właściwe organy krajowe;”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„f) transakcje związane z ropą naftową, bronią, metalami szlachetnymi, produktami tytoniowymi, artefaktami kulturowymi i innymi przedmiotami o znaczeniu archeologicznym, historycznym, kulturowym i religijnym lub o szczególnej wartości naukowej, a także kością słoniową i gatunkami chronionymi.”.

Artykuł 2

Zmiana w dyrektywie 2009/138/WE

W art. 68 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/138/WE dodaje się podpunkt w brzmieniu:

„(iv) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie podmiotów zobowiązanych wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 (*), w związku z zapewnieniem zgodności z tą dyrektywą;

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2013/36/UE

W art. 56 akapit pierwszy dyrektywy 2013/36/UE dodaje się literę w brzmieniu:

„g) organami odpowiedzialnymi za nadzorowanie podmiotów zobowiązanych wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 (*), w związku z zapewnieniem zgodności z tą dyrektywą.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).”.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 10 stycznia 2020 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 6***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 30 maja 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący
